

ਭਗਤ ਜਨ ਸੋ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਈਸ਼ਰ ਜੋਤ ਜਗਤ ਪਲਟਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ,
 ਜੋਤ ਨਿਰਝਣ ਦੇਹ ਵਿਚਚ ਆਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾਡ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ।
 ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਗੁਰਸਿਰਖ ਸਹਿਮਾ ਆਪ ਜਣਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਗੁਰਬਾਣੀ
 ਵਿਚਚ ਨਾਮ ਲਿਖਵਾਏ।

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਛੂਲ ਰਹ ਜਾਣ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ,
 ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਵਿਟੁਹ ਕੁਰਬਾਣ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਚ ਗੁਰ ਲੀਆ ਪਛਾਣ।
 ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਮਿਲ ਸਾਂਗਤ ਜੋ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਣ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਜੋਤ
 ਸੱਥਧ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤ ਜਗਾਣ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਦੇਵੇ ਦਾਤ ਅਪਾਰ ਮਨ ਮੈਂ ਉਪਜੇ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਾਨ।
 ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਨਿਰਾਸ ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਏ ਧਿਆਨ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ
 ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਬਣੇ ਬਾਣ।

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਜਿਨ ਕੀ ਸਹਿਮਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਗਣਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ
 ਕੁਰਬਾਨ, ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪ੍ਰਭ ਸਾਂਗ ਸਮਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਭਗਤ ਅਮਰੀਕ ਪਾਰ
 ਲੰਘਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਜਨਮ ਦਰੋਪਤੀ ਮਾਣ ਦਵਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ,
 ਬਿਦਰ ਸੁਦਾਮੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਘਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਈਸ਼ਰ ਆਏ। ਭਗਤ
 ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਜੈ ਦਿਉ ਨਾਮਾ ਚਰਨ ਲਗਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਤ੍ਰਿਲੋਚਣ ਨਾ
 ਦੁੱਖ ਉਠਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਬੈਣੀ ਸੈਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਸ ਵਟਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ
 ਕੁਰਬਾਨ, ਈਸ਼ਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰ ਆਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਗਨਕਾ ਅਜਾਮਲ ਪੂਤਨਾ
 ਸਭ ਜੋਤ ਮਿਲਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਕਬੀਰ ਤਾਈ ਸਚਰਖਣਡ ਵਰਵਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ
 ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਨਾਮ ਦੇਉ ਰਵਿਦਾਸ ਤਰਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਬਦਕ ਤੀਰ ਕ੃ਣ
 ਚਰਨ ਲਗਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਜਿਥੇ ਈਸ਼ਰ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜਾਈਏ

कुरबान, जुगो जुग प्रभ दरस दिखाए । भगत जनां जाईए कुरबान, जोत सदा प्रभ संग समाए । भगत जनां जाईए कुरबान, कलिजुग भए अवतार शेर सिंघ नाम रखाए । (४ विसारव २००७ बि)

कलिजुग भगत पछाण, जिन्हां गुर दर्शन पाया । कलिजुग भगत पछाण, जिन्हां सोहँ गाया । कलिजुग भगत पछाण, जिन्हां गुर माण दवाया । कलिजुग भगत पछाण, जिन्हां हरि मंगल गाया । कलिजुग भगत पछाण, जिन्हां गुर चरन लगाया । कलिजुग भगत पछाण, जिन्हां गुर चरनी सीस झुकाया । कलिजुग प्रगट कीए भगत, भगवान आण एह बिरद रखाया ।

भगत मेरे दी एह वड्डिआई । अचरज विच्च अचरज मिल जाई । विस्मादे विस्माद समाई । ब्रह्म सरूप ब्रह्म जोत जगाई । गुरसिरव उपजे नाउँ, जिन एह बूझ बुझाई । बेमुख पाए ना ठाउँ, दर दर धक्के रखाई । सोहँ सच्ची नाओ, गुरसिरव पार लंधाई । महाराज शेर सिंघ किरपाल, भगतन दी पैज रखाई ।

भगत होण गुरसिरव, जिन्हां रंग माणयां । भगत होण गुरसिरव, चलण गुर के भाणयां । भगत होण गुरसिरव, जिन्हां सतिगुर पछाणयां । भगत होण गुरसिरव, जगत विच्च वांग निमाणयां । भगत होण गुरसिरव, ईशर पिता आप पूत अंजाणयां । भगत होण गुरसिरव, जिन्हां सोहँ शब्द पछाणयां । (९९ विसारव २००७ बि)

भगत जन सो, जो दर सुहंदे । भगत जन सो, जो कल तरंदे । भगत जन सो, जो कर दरस सरन पड़ंदे । भगत जन सो, जो जिस बख्शे जन आप बरखशिंदे । भगत जन सो, मिल साध संगत जन दुतर तरंदे । भगत जन सो, जन पाया मुरार मनोहर मुकन्दे । भगत जन सो, आत्म रस निझरां झिरंदे । भगत जन सो, कँवल नाभ अमृत बूंद मुख चुविंद । भगत जन सो, जिन प्रभ दसम दवार खुलिंदे । भगत जन सो, जो कलिजुग साध संगत मिल बहिंदे । भगत जन सो, जो निहकलंक दरस करिंदे । भगत जन सो, जिन महाराज शेर सिंघ प्रभ गोबिन्दे । (२ वसारव २००८ बि)

सन्त जनां प्रभ जोत जगाए। सन्त जनां प्रभ विच्च समाए। सन्त जनां प्रभ अमृत झिरना देह झिराए। सन्त जनां प्रभ अमृत रस मुख चुआवे। सन्त जनां प्रभ अमृत झिरना नभ कँवल कँवल नभ मुख चुआवे। सन्त जनां प्रभ जोत सरूपी मेल मिलाए। सन्त जनां प्रभ साचा सति ज्ञान दुआवे। सन्त जनां प्रभ एका दूजा भउ चुकाए। सन्त जनां प्रभ सच घर दी बूझ बुझाए। सन्त जनां प्रभ आपणा भेव आप खुलाए। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, दया कमाए।

सन्त जनां प्रभ धीर धराए। सन्त जनां प्रभ साचा आत्म सीर पिलाए। सन्त जनां हउमे विच्चों पीड गुआए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सन्त जनां धीर धराए।

सन्त जनां प्रभ सरधा पूर। सन्त जनां प्रभ आत्म देवे सति सरूर। सन्त जनां प्रभ आत्म जोत करे नूरो नूर। सन्त जनां प्रभ भंडार करे भरपूर। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ आसा मनसा पूर।

सन्त जनां प्रभ लाज रखाए। सन्त जनां प्रभ माण दुआए। सन्त जनां प्रभ साचा नाम झोली पाए। सन्त जनां प्रभ एका ज्ञान सुरत दुआए। सन्त जनां प्रभ प्रगट जोत जोत सरूप दरस दिखाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप आपणी दया कमाए।

सन्त जनां प्रभ दे वड्हिआई। सन्त जनां प्रभ साची भिच्छया पाई। सन्त जनां चरन धूड मस्तक लाई। सन्त जनां साची जोत विच्च ललाट जगाई। सन्त जनां ऊँच पदवी प्रभ दर ते पाई। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सद दया कमाई।

सन्त जनां प्रभ चरन भरवासा। सन्त जनां प्रभ चरन रहिरासा। सन्त जनां प्रभ करे बन्द खुलासा। सन्त जनां प्रभ करे जोत प्रकाशा। सन्त जनां प्रभ पूर कराए आसा। सन्त जनां प्रभ साचा सद रक्खे विच्च वासा। झूठी सृष्ट वेरवे तमाशा। सन्त जनां प्रभ होए दासन दासा। महाराज शेर सिंघ सतिगुर साचा देवे चरन भरवासा।

सन्त जनां प्रभ सदा संग। एका नाम चढ़ाए रंग। अमृत झिरना झिराए विच्च देह गंग। साचा प्रभ साचा वर साचा दर जन सन्त लिआ मंग। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, होए सहाई सदा अंग संग।

सन्त जनां सर्ब ज्ञाता। सन्त जनां एका मिल्या भगवन्त भराता। सन्त जनां प्रभ सदा रंग राता। सन्त जनां अमृत बूंद पीए स्वांत स्वांता। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी जोत मिलाता।

(९ माघ २००८ बि)

सन्त जनां प्रभ साचा पाया। सन्त जनां प्रभ मेल मिलाया। सन्त जनां प्रभ भउ चुकाया। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, प्रगट जोत दरस दिखाया।

सन्त जनां प्रभ आस पुजाए। सन्त जनां प्रभ होए सहाए। सन्त जनां प्रभ साचा राह दिखाए। सन्त जनां प्रभ आत्म साची जोत जगाए। सन्त जनां अज्ञान अन्धेर सर्ब मिटाए। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सन्त जनां प्रगट जोत दरस दिखाए।

सन्त जनां प्रभ भए सहाया। सन्त जनां प्रभ आप पित माया। सन्त जनां प्रभ साचे मार्ग लाया। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ होए सहाया।

सन्त जनां प्रभ सद रखवाला। सन्त जनां सदा प्रितपाला। सन्त जनां आत्म जोत करे उजाला। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, आत्म साचा दीपक बाला। सन्त जनां प्रभ साची ओट। आत्म शब्द जगावे साची जोत। सन्त जनां प्रभ आत्म कहुँ हउमे रखोट। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सन्त जनां दी साची ओट।

सन्त जनां सिर प्रभ हथ टिकाए। सन्त जनां प्रभ माण दवाए। सन्त जनां साची दरगाह माण दवाए। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान सरन लगाए।

सन्त जनां प्रभ नाम जपाया। सन्त जनां प्रभ सोहँ दात झोली पाया। सन्त जनां प्रभ साचे सच मार्ग लाया। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, दर साचा मंग वर घर साचा पाया।

सन्त जनां जाओ बलिहार। प्रभ साचा सोहण चरन दवार। सन्त जनां मिले वड्डिआई विच्च संसार। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, देवे दरस निहकलंक नर अवतार।

सन्त जनां सर्ब सुख माणया। सन्त जनां पूरन ब्रह्म ज्ञानया। सन्त जनां निहकलंक तेरा जामा सति कर मानया। सन्त जनां होए विस्माद प्रभ विष्नुं भगवानया। महाराज शेर सिंघ सतिगुर साचा, देवे माण जो जन आए चरन निमाणयां।

सन्त जनां आत्म भरपूर। सन्त जनां प्रभ आत्म उपजावे साची तूर। सन्त जनां प्रभ एका देवे शब्द सर्कर। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान जोत सरूपी देवे नूर।

सन्त जनां प्रभ उपजावे साची धुंन्। सन्त जनां प्रभ खोलू वर्खावे आत्म सुन्। सन्त जनां प्रभ चरन लगावे विच्च मातलोक चुण। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, कलिजुग जीव ना जाणे तेरे गुण।

सन्त जनां सिर हत्थ टिकाया। सन्त जनां प्रभ होए सहाया। सन्त जनां प्रभ साचा दीपक देह जगाया। सन्त जनां साची जोत करे रुशनाया। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जोत सरूपी दरस दिखाया।

सन्त जनां सदा बलिहार। सन्त जनां प्रभ साचा जाए तार। सन्त जनां देवे वड्डिआई निहकलंक विच्च संसार। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सच शब्द भरे भंडार।

सन्त जनां प्रभ धीर धराया। सन्त जनां प्रभ आत्म साचा दीप जगाया। सन्त जनां प्रभ साचे साची दरगाह माण दवाया। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, कलिजुग जीवां तेरा भेद ना पाया।

सन्त जन मिले प्रभ सारंग धर। सन्त जन प्रभ सरनी गए पर। सन्त जन गुर चरन लाग गए तर। सन्त जन अन्तकाल ना जाइण मर। सन्त जन प्रभ अमृत झिरना झिराए साचा सर। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, एका दिसावे साचा दर।

सन्त जनां प्रभ दर सच्चा दरबार। सन्त जनां प्रभ देवे दरस अगम्म अपार। सन्त जनां दिसावे निहकलंक नरायण नर अवतार। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जोत सरूप जगत पसार।

सन्त जनां उपजावे धुंन अनाद अनादी। सन्त जनां प्रभ मिले आदि जुगादी। सन्त जनां प्रभ चरन लाग आत्म साधी। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जोत सरूप सदा विस्मादी।

सन्त जनां प्रभ सद विस्मादे। सन्त जनां एका धुंन उपजावे साची नादे। सन्त जनां शब्द चलावे बोध अगाधे। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सन्त जनां विच्च सद विस्मादे।

सन्त जनां सदा प्रभ वसे। सन्त जनां आपणा भेव आप प्रभ दस्से। सन्त जनां प्रभ करे प्रकाश जिउँ रव सस्से। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जोत सरूपी हिरदे वसे।

सन्त जनां प्रभ भेद खुलाया। सन्त जनां प्रभ राग सुणाया। सन्त जनां प्रभ अनहद साची धुन उपजाया। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सुन्न समाध खुलाया।

सन्त जनां प्रभ संग सुहेला। सन्त जनां प्रभ जोत सरूपी कराए मेला। सन्त जनां संग अचरज रवेल पारब्रह्म कल रवेला। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सन्त जनां साचा सज्जण सुहेला।

सन्त जनां प्रभ दया धारी। सन्त जनां प्रभ आत्म करे उजिआरी। सन्त जनां देवे दरस आप गिरधारी। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ साची दरगाह देवे सिकदारी।

सन्त जनां सच धाम नयारा। सन्त जनां प्रभ साचा देवे मोख दवारा। सन्त जनां साची जोत मिले विच्च संसारा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सन्त जनां पार उतारा।

सन्त जनां प्रभ पार उतारे। किरपा करे आप बनवारे। सोहँ उपाए गिरधारे। जामा मातलोक विच्च धारे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक नरायण नर अवतारे।

सन्त जनां प्रभ सुणी पुकारा। प्रभ अबिनाशी लए अवतारा। जोत सरूपी कीआ अकारा। कलिजुग मिटाए अन्ध अन्धयारा। सतिजुग वरताए सति करे वरतारा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक नरायण नर अवतारा। (२९ माघ २००८ बि)

सन्त जनां देवे वड्डिआई। सन्त जनां प्रभ पैज रखाई। सन्त जनां प्रभ अबिनाशी सेव कमाई। सन्त जनां प्रभ साचे पूरन आस कराई। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आत्म साची जोत जगाई।

सन्त जनां प्रभ तारनहारा। सन्त जनां प्रभ देवे शब्द अधारा। सन्त जनां प्रभ साचे आत्म गुण विचारा। सन्त जनां देवे साची धुन शब्द धुनकारा। सन्त जनां खोलू देवे प्रभ दसम दवारा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सन्त जनां सदा काज सवारा।

सन्त जनां प्रभ दरस दिखाए। सन्त जनां प्रभ बूझ बुझाए। सन्त जनां प्रभ आत्म भेव गूझ खुलाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सन्त जनां दे विच्च समाए।

सन्त जनां प्रभ सदा समावे। सन्त जनां प्रभ एका धुन उपजावे। सन्त जनां प्रभ अगाध बोध बोध अगाध शब्द जणावे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आत्म साची जोत जगावे।

गुरमुख साचे भउ चुकाया। सन्त जनां प्रभ लेख लिखाया। सन्त जनां प्रभ वेख वरखाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सन्त जनां दे विच्च समाया।

सन्त जनां प्रभ सदा समीप। सन्त जनां प्रभ जोत जगाए आत्म दीप। सन्त जनां प्रभ साचा मीत। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, दिवस रैण रैण दिवस सद रसना चीत।

सन्त जनां प्रभ आत्म वसे। सन्त जनां प्रभ साचा घर दस्से। सन्त जनां प्रभ साचा रसना रसे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, सन्त जनां सद हिरदे वसे।

सन्त जनां प्रभ होए सहाया। प्रभ अबिनाशी रसना गाया। रंग रंग रंग प्रभ आत्म साचा रंग चढ़ाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, सन्त जनां सिर हत्थ टिकाया। (२२ माघ २००८ बि)

सन्त जनां वर घर पाया। सन्त जनां हरि दर बुझाया। सन्त जनां सच मार्ग लाया। सन्त जनां भेव चुकाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, दया कमाया।

सन्त जनां सद बलिहार। सन्त जनां प्रभ जोत अकार। सन्त जनां एका दिसे दर दरबार। सन्त जनां निर्मल जोत करे अकार। सन्त जनां प्रभ बख्शे एका चरन प्यार। सन्त जनां सोहँ शब्द उपजे सच्ची धुनकार। सन्त जनां एका बणाए दिखाए चलाए रखाए साची धार। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, किरपा करे आप करतार।

सन्त संग प्रभ रंग रंगाया। सन्त रंग प्रभ इकक मजीठ चढ़ाया। सन्त रंग आत्म उपजे जोत सवाया। भगतन जंग काम क्रोध हँकार संग कराया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, सोहँ रवणा हत्थ फड़ाया। (१७ चेत २००६ बि)

सन्त जनां प्रभ आप उठावणा। सन्त जनां प्रभ भरम चुकावणा। सन्त जनां प्रभ सरन लगावणा। सन्त जनां प्रभ पूरन घाल करावणा। सन्त जनां सोहँ सच्चा धन्न माल झोली पावणा। सन्त जनां एका आत्म लाल रखावणा। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, दिवस रैण रैण दिवस सद रसना गावणा।

सन्त जनां देवे वड्डिआई। सन्त जनां प्रभ होए सहाई। सन्त जनां मन वज्जे वधाई। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, प्रगट जोत जमन किनारे होए सहाई। (१८ जेठ २००६ बि)

सन्त जनां प्रभ आप हलूणयां। आप मिटाए ताईआं धूणीआं। आप गवावे दुःख

मिटावे आंदरा लूहणीआं। आप चुकावे मुकावे रखवावे सुककीआं अलूणीआं। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, एका जोत प्रगटावे सन्त जनां जोत जगाए कराए सवाईंआं दूणीआं।

सन्त जनां जोत जगा। सन्त जनां दुःख मिटा। सन्त जनां दरस अमोघ दिखा। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आपे पावे साचा राह।

सन्त जणाए उठाए आप। सन्त जन जगाए आप। सन्त जन उपजाए आप। सन्त जन सोहँ शब्द सुणाए आप। सन्त जन आपे आप विच्च समाए आप। सन्त जन माई बाप अखवाए आप। सन्त जन, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत जगाए आप।

सन्त जनां साची सारा। सन्त जनां देवे शब्द हुलारा। सन्त जनां खोले आपे आप दसम दवारा। सन्त जनां आपे आप उतारे पाप पहाडां। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सन्त जनां सद रक्खे प्यारा।

सन्त जनां साचा प्यार। सन्त जनां प्रभ देवे तार। सन्त जनां एका एक दर एका घर बाहर। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप बणाए साची सरकार।

जन सन्त दूत पठईआ। जन सन्त साचा नाम रसना सूत कतईआ। सन्त जन जन सन्त एका रूप आप रखईआ। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत प्रगटाई आप चढ़ाए साची नईआ।

सन्त जनां साचा नाऊँ। आप बहाए साचे थाऊँ। आप दिसाए प्रभ साचा रूप अगम्म अथाहो। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, धनकपुर वासी बैकुण्ठ निवासी सद सद सद रसना गाओ।

सन्त जनां प्रभ सारंग धर। सन्त जनां प्रभ आया घर अवतार नर। सन्त जनां प्रभ अबिनाशी दरस कर कलिजुग तर। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सच वरताए सच भंडार लगाए आपे आप दवाए। (२४ सावण २००६ बि)

सन्त जनां घर साचा पाया। सन्त जनां हरि रिदै वसाया। सन्त जनां भाण्डा भरम भउ गवाया। सन्त जनां महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप आपणी सरन लगाया।

सन्त जनां हरि रसना गाया। सन्त जनां थिर घर वासी थिर घर में पाया। सन्त

जनां रिध सिध होए दासी, प्रभ अविनाशी सिर हत्थ टिकाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कर किरपा आप आपणी सेवा लाया।

सन्त जनां हरि हिरदे वस्सया। खोलू कपाट राह साचा दस्सया। ना आवे घाट जगे जोत विच्च ललाट, होए प्रकाश कोट रव सस्सया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरसिरव तेरा साची दरगाह जाए वस्सया।

सन्त जनां हरि काज सवारे। आपे आवे चल दवारे। एका जोत करे अकारे। जोत सरूप निहकलंक नरायण नर अवतारे। आए घर खाली भरे भंडारे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सन्त जनां दुत्तर तारे।

सन्त जन प्रभ साचे चुण। आप उपजाए शब्द धुन। आप खुलाए आत्म सुन्। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कवण जाणे तेरे गुण।

गुणवन्त गुण विचारे। पारब्रह्म अपर अपारे। कलिजुग भेरव सर्ब संसारे। माया अग्न काया चुल्लिआ, आप चलाए बहत्तर नाडे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, अन्तम अन्तकाल बेमुख जीव अग्न जोत विच्च साडे।

सन्त जनां हरि माण दवाए। पूरन काम आप कराए। एका सोहँ साचा नाम जपाए। दोअं दोआ भेव मिटाए। अठारां वरन सरन लगाए। चार वरन रहण ना पाए। एका एकँकार आपणी सरन रखाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी जामा पाए।

सन्त जनां हरि रस माणया। प्रभ अविनाशी साचा जाणया। पूरन ब्रह्म आप पछाणया। सच कर्म आत्म तुट्टा अभिमाणया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साची दरगाह साचा देवे माणया।

दरगाह साची सन्त परवान। साचे सन्त इकक रंग समान। आवण जावण चुक्के कान। लक्ख चुरासी मिटे, ना जाए मङ्गी मसान। एका इकक हो जाए जोत मिलाए, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान।

सन्त जनां हरि सुण पुकार। मातलोक लए अवतार। पुरी घनक सुत्ता पैर पसार। सृष्ट सबाई अन्ध अंधिआर। गुरमुख विरला पावे सार। जिस जन देवे चरन प्यार। हरन फरन दए निवार। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी जामा धार।

सन्त जनां हरि माण दवाया। आप आपणा ताण रखाया। एका बाण शब्द लगाया। होए परवान जिस रसना गाया। छुट्टा आवण जाण, लक्ख चुरासी गेड़ चुकाया। आप बिठाए विच्च बबाण, वेले अन्त होए सहाया। सर्ब घटां घट जाणी जाण, भेव किसे ना पाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी जामा पाया।

सन्त जना हरि रंग राते। आपे मेल मिलाया, प्रभ अबिनाशी पुरख बिधाते। गुर गुर गुरसिरव गुर संगत गुर चरन साचे नाते। सोहँ साचा नाउँ जीव जप दिवस राते। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरसिरव आपे खड़ा रहे सरहाणे तेरे सुत्तयां राते।

सन्त जनां हरि दे वड्डिआई। दर घर साचे माण रखाई। कलिजुग जीव भाण्डे काचे, वेले अन्त कल दे भन्नाई। गुरसिरव साचे सच दर वाचे, सच घर दे बहाई। बेमुख दर आए नाचे, कोई ना देवे थाई। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोती जोत सरूप साचो साचे, आपणे भाणे सद रहाई।

सन्त हरि हरि सन्त दोए एका। जन सन्तां करे बुद्ध बिबेका। एका देवे चरन टेका। कलिजुग माया ना लागे सेका। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, एका एक रंग रंगाए एका। (पहली माघ २००६ बि)

जन भगतां सदा रंग एक, वड्डा छोटा नज्जर कोई ना आइंदा। अबिनाशी करता बुद्धि करनहार बिबेक, मन वासना दुरमत मैल धवाइंदा। चरन प्रीती साची रीती दरसे धुर दी टेक, टिकका मस्तक नाम धूढ़ी चरन छार इक छुहाइंदा। पारब्रह्म पतिपरमेश्वर बिन अकरवां सभ नूं लए पेरव, लक्ख चुरासी जीव जंत साध सन्त वेरव वर्खाइंदा। पूरब जन्म लहणा देणा जन्म कर्म लेरवा लिखत भविख्त जाणे रेव, रिखी मुनी गुरमुख सन्त सुहेले आप उठाइंदा। नाम सुनेहड़ा देवणहारा सच संदेश, धुर फुरमाणा श्री भगवाना आप सुणाइंदा। जन भगतां वेरवणहारा सच्चा सुच्चा देस, जिस गृह आत्म नाल परमात्म रह के सोभा पाइंदा। माण वड्डिआई देवणहारा विषेश, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, वरवावणहारा सच्चा घर, सच दवारा एकँकारा विच्च संसारा, चरन कँवल उपर धवल धर्म धार इक जणाइंदा। (२३ चेत श सं २ सांझी राम दे गृह)

जन भगतां नाम पवण मिले ठंडी, जगत बवला रहण कोई ना पाईआ। शब्द धार दी मिले अगम्मी सुगंधी, दुरगंधी अंदरों बाहर कढ़ाईआ। दीन मज़्ब ना रहे पाबन्दी, जात पात ना कोई लड़ाईआ। आत्मा परमात्मा मिल के हो जाए चंगी, चार कुण्ट वज्जे वधाईआ। आवण जावण राए धर्म दी रहे ना बन्दी, चुरासी गेड़ ना कोई भवाईआ। पुरख अकाल दीन दयाल मिल जाए धुर दा संगी, संगत वल हो के धुर दा संग निभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां देवे इक अनन्दी, अन्तर अन्तर रस निझर निझर झिरना झरोके विच्चों आप झिराईआ। (२३ चेत श सं २ पूरन सिंघ दे गृह)

जन भगत तेरा शब्द ज्ञान, जगत ज्ञानीआं हथ मूल ना आइंदा। शास्त्र सिमरत जिस दा देंदे परमाण, सो परवाना हुक्म नाम सुणाइंदा। चरन प्रीती एकँकार इकको वार कर ध्यान, इकक इकल्ला लेखा सर्ब मुकाइंदा। जोधे सूरभीर बणो बलवान, बलधारी आप समझाइंदा। आत्म परमात्म मेल मिलाओ श्री भगवान, सांझा यार सगला इकक अखवाइंदा। बिन साहिब सतिगुर किसे दी होवे ना मात कल्याण, पुस्तक पढ़यां पार ना कोई कराइंदा। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त जो दर्शन करे आण, दासी दास हो के वेख वर्खाइंदा। दरगाह साची सच दवारे देवे इकको माण, मेहरवान सिर आपणा हथ टिकाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां शमां जगाए आण, दीपक आपणे नाल डगमगाइंदा। (२३ चेत श सं २ बीबी चन्नों दे गृह)

जन भगत तेरा पर्दाथ चंगा नालों भोजन छत्ती, गिणती दी लोड रहे ना राईआ। इस दा रस स्वाद सोहणा अब्लडा नालों दन्द बत्ती, जिहा चक्ख ना कोई समझाईआ। इकक इकल्ला साहिब स्वामी अन्तरजामी जाणे कमलापाती, कामल मुशर्द जो खा के खुशी मनाईआ। जुग चौकड़ी नित नवित जिस दी धार चले सुच्ची, सच साजण आप बणाईआ। एह कोई जगत विहार वाली नहीं पक्की रोटी, पेट भरन दी आस ना कोई रखाईआ। मेहर नजर कर के सिरफ गुरमुख चाढ़े चोटी, चट्ठीआं तों लैणे बचाईआ। अन्तम मेला कर के धुर दी जोती, जोत जोत विच्च समाईआ। घड़ी आवण ना देवे औरवी, राए धर्म ना कोई सजाईआ। सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिन्हां पढ़ लई अगम्मी पोथी, पुस्तकां तों पल्लू गए छुडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सच भंडारे दी खोल के कोठी, लंगर भगतां दिता लगाईआ। (२३ चेत श सं २ वकील सिंघ दे गृह)

जन भगत तेरी मंजल रुहानी, रुहे रवां दया कमाइंदा। किरपा करे खाक जिसमानी, जिसम इसम इकक दृढाइंदा। मिले मेल महबूब आसमानी, अहिसान सिर ना कोई रखाइंदा। सच दवार बरखे इकक महमानी, महमान निवाज आपणी दया कमाइंदा। हरिजन वस्त दिसे ना कोई बेगानी, धुर दी दात झोली पाइंदा। किरपा करे साहिब गुण निधानी, गुणवन्त गुण वर्खाइंदा। जिन्हां बरखे चरन प्रीती सच ध्यानी, पड़दा उहला द्वैत मिटाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, हरिजन वेरवे पवित पुनीत परानी, पूरन ब्रह्म आप समझाइंदा। (२४ चेत श सं २ महिंदर कौर दे गृह)

जन भगत तेरी जगदी जोत, जोती जाता आप जगाइंदा। भाग लगा के काया मन्दर साचे कोट, महल्ल अड्डल उच्च मनार आप सुहाइंदा। शब्द अगम्मी ला के आपणी चोट, सोई सुरती मात उठाइंदा। झगड़ा मुका के वरन गोत, आत्म ब्रह्म सच समझाइंदा। बुद्धि वाली रहे ना कोई सोच, अनभव आपणा खेल वरवाइंदा। नाम खुमारी अंदर करे मदहोश, मन वासना कूड़ी क्रिया आप बदलाइंदा। सच प्रीती अन्तर करे सन्तोश, अगनी अग ना कोई तपाइंदा। गुण निधाना दस्स के इक्क सलोक, सोहँ ढोला आप पढ़ाइंदा। लेखा मुका के लोक परलोक, सचरवण्ड दवारा इक्क वरवाइंदा। जिथे आदि जुगादि इक्को मौज, दूजा रूप ना कोई बदलाइंदा। जन भगतां संग जुग चौकड़ी करदा रहे चोज, चोजी प्रीतम वेरव वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन आपणे घर वसाइंदा।

जन भगत तेरा साचा नूर, अर्शां तों परे नजरी आईआ। जिथे वसे हरि हजूर, सर्व कला भरपूर डेरा लाईआ। पैँडा रहे ना नेड़े दूर, मंजल पन्ध ना कोई वरवाईआ। जोती जाता इक्को नजरी आए ज्हहूर, जरूरत अवर रहे ना राईआ। नाता तुट जाए कूड़े कूड़, सति सच मिले वडयाईआ। मस्तक मिलदी रहे अगम्मी धूड़, धूड़ी टिकका सरगुण आप रमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन लेखा वेरव वरवाईआ।

हरिजन तेरी पूरी मनसा, मन ममता मोह मिटाइंदा। सोहँ रूप बणा के हँसा, माणक मोती चोग चुगाइंदा। कोटन जन्म दा लहणा चुका के सहँसा, सिर आपणा हत्थ रखाइंदा। भगत भगवान मिल के बणाए धुर दा बंसा, बंसावली आपणी आपणे हत्थ रखाइंदा। मनुआ रक्खे ना कोई संसा, हउमे रोग कटाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ रखाइंदा।

जन भगत तेरी धुर दी पूजा, सिल पूजस लोड रहे ना राईआ। भाओ भेव खुले गूँझा, पड़दा उहला दए उठाईआ। निर्मल निर्मल साफ पवित्र करे बुद्धा, चिट्ठी धार विच्च प्रगटाईआ। जो प्रभ सरनाई झूजा, सच दवारे दए टिकाईआ। जिथे अवर ना कोई दूजा, निरगुण निरवैर सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां लोकमात लाए बूटा, पत्त डाली आप महकाईआ।

जन भगत तेरा लेखा विच्च जहान, जहालत विच्चों बाहर कछुआईआ। मेल मिला श्री भगवान, भगवन आपणा रंग चढ़ाईआ। मुहब्बत विच्च बण महमान, दर दर आपणी अलख जगाईआ। लेखे ला पक्का पकवान, पाकीजा अंदरों दए कराईआ। दरगाह साची देवे माण, सचरवण्ड मिल के खुशी वरवाईआ। कलिजुग अन्त कर परवान, मेहरवान होया सहाईआ। जिस दवारे झुला के जाए सच निशान, तिसदा निशाना ना कोई मिटाईआ। चार जुग देंदे रहे बिआन, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग सोहला इक्क सुणाईआ। जोती

जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नज्जर करे महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, भगत भरम विच्चों बाहर कछुआई। (२४ चेत श सं २ मुनशा सिंघ दे गृह)

जन भगत तेरी अन्तर याद, याद पूरब रही कराईआ। जिस कारन पंज तत्त खेड़ा होया आबाद, साढे तिन्न हत्थ वज्जी वधाईआ। शब्द अगम्मी सुण नाद, सुर ताल बदलाईआ। खुले अंदरों राज, पड़दा दए उठाईआ। झगड़ा मुक्क जाए सिमरन पूजा निमाज, सीस इकको इकक झुकाईआ। किरपा करे आप महाराज, पुरख अकाला दीन दयाला बेपरवाहीआ। नवे जन्म दी साजण देवे साज, जन्म जन्म विच्चों बदलाईआ। शब्द अगम्मे चाढ़ जहाज, दो जहानां पार लंधाईआ। माया ममता मेट के वाद विवाद, अमृत इकको रस चरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे आप उठाईआ।

जन भगत तेरी उजल बुद्धि, मन विकार रहे ना राईआ। अन्तर आत्म आपे करे सुधी, अन्त पवित आप बणाईआ। रमज्ज लाए शब्दी गुझी, सोई सुरती आप उठाईआ। खेल रहे कोई ना लुकी, पड़दा आप उठाईआ। अन्त अन्तश्करन विच्च रहे कोई ना दुखी, सुख सागर रूप समाईआ। उजल करे मात मुक्रवी, मुफत आपणा रंग चढ़ाईआ। सचखण्ड दवारे गोदी फिरे चुककी, दर घर साचे दए बहाईआ। लोकमात रोटी खा के सुककी, सुकके रुखड़े हरे कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, किसे कोलों सलाह नहीं कोई पुच्छणी, पुशत पनाह जन भगतां आपणा हत्थ टिकाईआ। (२४ चेत श सं २ तरलोक सिंघ दे गृह)

जन भगत तेरा ऊँच टिकाणा, टकयां वाला पहुंचण कोई ना पाईआ। जिथ्थे खड़े इकको शब्द बबाना, खाकी तन नज्जर कोई ना आईआ। आत्म परमात्म गौंदी जाए गाणा, सोहँ ढोला सैहज सुभाईआ। अन्त पए ना पछोताणा, साचे दर ना होए जुदाईआ। मिले मेल श्री भगवाना, भगवन आपणे घर वसाईआ। चरन कँवल बख्शे सच ध्याना, दूजी ओट ना कोई तकाईआ। मन्दर सोहे सच मकाना, सचखण्ड वज्जदी रहे वधाईआ। लेखे लग्गे आवण जाणा, जानणहार होए सहाईआ। चले चलाए सदा आपणे भाणा, भावी भउ ना कोई वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धर्म दवारे देवे इकको माणा, मान अभिमान रहे ना राईआ।

जन भगत तेरी उच्ची चोटी, चोट सतिगुर शब्द आप लगाइदा। जिथ्थे पहुंच

ਨਾ ਸਕਣ ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ, ਕੂੜ ਕੁਟਬ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਗ੍ਰੂ ਜਗੇ ਇਕਕੋ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਭਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਉਹ ਮੰਜਲ ਤੇਰੀ ਹੋਵੇ ਸੌਰਖੀ, ਅਛਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਇੰਦਾ। ਪਢਨੀ ਪਏ ਕੋਈ ਨਾ ਪੋਥੀ, ਪੁਸ਼ਤਕ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਫੜਾਇੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਦਵਾਰਿਉੱਂ ਭਿਖਿਅਕ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗਣੀ ਪਏ ਨਾ ਰੋਟੀ, ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਲਲ ਅਛਲ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਘਰ ਬਹੁਰੰਗਾ, ਸਿਪਤੀ ਸਿਪਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹੀਆ। ਜਿਥੇ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਭਵਾ ਇਕਕ ਪਲਂਘਾ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗਾ, ਤਾਰ ਸਤਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਆਵੇ ਰਸ ਅਨਨਦਾ, ਰਸਤਾ ਦਿਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਵਹੇ ਬਿਨਾ ਗੰਗਾ, ਗਹਰ ਗੱਖੀਰ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੰਗਾ, ਕਿਧਾ ਕੂੜ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਇਕਕ ਲਹਰਾਏ ਧੁਰ ਦਾ ਝਣਡਾ, ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਫੜ ਕੇ ਖਣਡਾ, ਖਣਡਰਾਂ ਵਿਚਾਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। (੨੪ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਸਵਰਨ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰੂ)

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਜਾਮਨ, ਕਰਤਾ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਪਕੜੇ ਦਾਮਨ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਪਲਲ੍ਹੂ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ। ਜਗਤ ਅਨਧੇਰਾ ਮੇਟੇ ਸ਼ਾਮਨ, ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਸ਼ੀਂ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਮੇਲਾ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇ ਅਗਮੀ ਰਾਮਨ, ਰਾਮ ਹੋ ਕੇ ਰਹਬਰ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜਣੌਂਦਾ ਰਹੇ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਵਰਖੌਂਦਾ ਰਹੇ ਸਚਵਾ ਆਰਾਮ, ਸਿੱਘਾਸਣ ਆਸਣ ਇਕਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ। ਜਣੌਂਦਾ ਰਹੇ ਧੁਰ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਦਾ ਧਰਮ ਇਕਕ ਦਸਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਡਾਹਡਾ ਜੋਰ, ਜੋਰਾਵਰ ਦਏ ਬਣਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਜ਼ੀ ਰਹੇ ਡੋਰ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁੜਾਈਆ। ਝਾਗਡਾ ਮੁਕਕਧਾ ਰਹੇ ਪੰਜ ਚੋਰ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ। ਮਨਦਰ ਲਭਣਾ ਪਏ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਘਟ ਦਵਾਲੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਮਨ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਛੋਹਰਾ ਬਾਂਕਾ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਰਕਖੇ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਲਏ ਜੋੜ, ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਅਨੁਤ ਕਾਲ ਕਲਿਜੁਗ ਇਕਲਲਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਵੇ ਛੋੜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਛੁਟਕੀ ਲਿਵ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। (੨੫ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਲਾਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰੂ)

ਜਨ ਭਗਤ ਵੇਰਖੋ ਸਚਖਵਣਡ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਚਨਦ, ਮਣਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਗਾਵੇ ਛਨਦ, ਰਾਗਾਂ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮਿਖਕਵਧਾ ਰਿਹਾ ਮਂਗ, ਜਗਤ ਅਲਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਿਸੇ ਅਨਨਦ, ਬੁਦ਼ਿ ਬਿਬੇਕ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਤਵਾਂ ਵਾਲਾ ਪਨਥ, ਮਨਦਰ ਮਾਲਿਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮਵੁ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਅਮੂਰਤ ਧਾਰ ਦਿਸੇ ਗੱਗ, ਜਲ ਵਹਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਹਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕ ਸਜ਼ਾਣ ਸੈਣ ਹੋਵੇ ਸੰਗ, ਨਾਰ ਕਨਤ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਈ ਹੰਢਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਮਿਲਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾਡ ਪਹਾਡ ਉਚਵਾ ਟਿਲਲਾ ਪਬੂਤ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲਕਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾਵੇ ਫਾਂਦ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਿਸੇ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਨਾਚ ਨਾ ਕੋਈ ਨਚਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਧਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਮਮਤਾ ਦਿਸੇ ਗੰਦ, ਸੁਗੰਧ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਸੇਜ ਸੁਹਜਣੀ ਦਿਸੇ ਪਲਂਘ, ਜਗਤ ਆਸਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਛਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਰੂ ਦ੍ਰੈਤ ਭਰਮਾਂ ਦਿਸੇ ਕੰਘ, ਮਾਣਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਇੰਦਾ। ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਏਕੱਕਾਰਾ ਬੈਠਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਸੁਹਿੜਤ ਰਿਹਾ ਮਂਗ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਸੋਹੁੱ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਛਨਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਵਰਖਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਵੇਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦੇਸ, ਪਰਦੇਸੀ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਇਕ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਸਾਂਦੇਸ਼, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣੇ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਚਰਨ ਝੁਕਦੇ ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਣੇਸ਼, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਰਦੇ ਹੇਤ, ਚਰਨ ਧੂਫੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਪੁਚਛਦੇ ਭੇਤ, ਪਡਦਾ ਉਹਲਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤਕਕਦੇ ਨੇਤ ਨੇਤ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਅਕਰਖ ਮਿਲਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਨਤਰਯਾਮੀ ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੁਤ ਬਦਲ ਕੇ ਚੇਤ, ਚੇਤਨਾ ਸੁਰਤੀ ਸਭ ਦੀ ਦਾਏ ਕਰਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਅਗਮੀ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਲਿਖਤ ਭਵਿਖਤ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੈਹਲੋਂ ਲਿਆ ਭੇਜ, ਅਨੱਤਮ ਸੈਹਜ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਲਏ ਪੇਰਖ, ਰੇਖ ਪਿਛਲੀ ਦਾਏ ਬਦਲਾਈਆ। (੨੫ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਬੀਬੀ ਮਹਾਂਤੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੋਕਮਾਤ ਬਣੀ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਹਿਬ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕਕੋ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਚੇਤਨਾ ਸੁਰਤੀ ਅੰਦਰਾਂ ਦਾਏ ਕਰਾਈਆ। ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਗੌਂਦੇ ਰਹਣਾ ਗੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਤਨ ਵਜ੍ਹਦ ਹੋਵੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਧੁਰ

ਦਾ ਨਗਮਾ ਸੁਣਦੇ ਰਹਣ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਹੋ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਮਨ ਮਨੁਆ ਨਿੜਾ ਗ੍ਰਹ
ਬਦਲ ਜਾਵੇ ਨੀਤ, ਬੁਦ्ध ਬਿਬੇਕ ਸਾਚੀ ਟੇਕ ਦਏ ਸਮਯਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਕ ਜਾਏ ਊੱਚ ਨੀਚ,
ਰਾਓ ਰਂਕ ਹਸਤ ਕੀਟ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਬਰਨ ਕੱਡ ਨਾ ਕੌਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਸ਼ਤਤੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼
ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸਭ ਦਾ ਮੀਤ, ਫੈਤ ਭਾਵਨਾ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਦਾ ਛਤਾਰ ਝੁਲਦਾ ਰਹੇ
ਜਿਸ ਦੇ ਸੀਸ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ।
ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਭਗਤਾਂ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਬਖ਼਼ਾਈਸ਼, ਵਰਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਧਾ
ਗੋਲਕ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ
ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਮੂ ਦਾ ਸਚਾ ਪਾਰ, ਬਿਨ ਕਿਰਪਾ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਂਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ
ਖੇਲ ਅਗਮ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇਂਦਾ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰੰਗ
ਰੰਗਾਇਂਦਾ। ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਜੋਤ ਨਿਰਭਣ
ਡਗਮਗਾਇਂਦਾ। ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਵਰਖਾਏ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਡਿਆਇਂਦਾ।
ਜਿਸ ਗ੍ਰਹ ਮਿਲੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ, ਸੋ ਮਨਦਰ ਸੋਭਾਵਨਤ ਅਰਖਵਾਇਂਦਾ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਦਿਵਸ
ਰੈਣ ਚੱਲੇ ਨਾਲ, ਮਨ ਨਾਲਿਸ਼ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇਂਦਾ। ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਇਕਕੋ
ਦਰ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੁਰਤ ਰਿਹਾ ਸੰਭਾਲ, ਮੇਹਰਖਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇਂਦਾ।
ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਦਲਾਲ, ਨਿਰੱਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਇਂਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸਚਾ ਨਾਤਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੌਈ ਤੁਡਾਈਆ। ਮਾਰਗ
ਦੱਸਿ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਚਾ, ਮੰਜਲ ਮੰਜਲ ਰਾਹ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੌਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸਿ
ਗਾਥਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰੇ ਸਚ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਜਾਤਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਣਨਾਈਆ।
ਅੰਤਰ ਮੇਟ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਨਿਰਾਂਤਰ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਵਰਖਾਏ ਸਾਚਾ, ਦਰ ਘਰ ਠਾਂਡੇ
ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹ ਭਗਤਾਂ ਬਣੇ ਰਾਖਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਪਾਵਣਹਾਰਾ
ਅਸੂਤ ਬਾਟਾ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਬੂੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ ਮੁਰਖ ਚਵਾਈਆ। ਸੁਹਾਵਣਹਾਰਾ ਆਤਮ ਸੁਹਭਜਣੀ ਸੇਜ ਖਾਟਾ,
ਬਿਸਤਰ ਨਾ ਕੌਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੇਟਣਹਾਰਾ
ਵਾਟਾ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਦਏ ਤੁਡਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੇ
ਹਤਥ ਰਕਖੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਰਖਾਏ
ਇਕ ਘਰ, ਜਿਥੇ ਅਵਰ ਨਾ ਕੌਈ ਸਾਕਾ, ਸਜ਼ਯਣ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। (੨੫
ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਕੌਸ਼ਲਯਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵੇਰਵ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ, ਕੱਵਲ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ
ਬਖ਼ਾਂ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਹੋਵੇ ਚਢਨ, ਅਗੇ ਹੋ

ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਡੋਲਾ ਪੈਣਾ ਪਢਨ, ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਚੁਕ ਜਾਏ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਹਿੱਸਾ ਵਾਲੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਨਾ ਪਵੇ ਸੜਨ, ਅੱਨਤਰ ਆਤਮ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ। ਮਰਨ ਵਿਚਾਂ ਮਿਲੇ ਮਰਨ, ਜੀਵਣ ਵਿਚਾਂ ਜੀਵਣ ਦਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਨਿਝਾ ਨੇਤ੍ਰ ਖੁਲਾ ਰਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਹਾਰਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਵੇ ਫੜਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਵਿਛੜੇ ਜੋੜ ਜੁਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸੰਬੰਧ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਭੰਡਾਰੇ ਦਾ ਭਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋਡੁ ਕੇ ਕੂੜੀ ਕੂੜੁ, ਸਤਿ ਸਚ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਲੇਰੇ ਲਾ ਕੇ ਮੂਰਖ ਮੂੜੁ, ਮੁਗਧਾਂ ਦਾ ਵਡਿਆਈਆ। ਬੇਡੇ ਚਾਢੁ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇ ਸ਼ਰੂਰ, ਸੁਖਸਾਗਰ ਵਿਚਾਂ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਰਖਾਵੇ ਇਕ ਘਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। (੨੫ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਕਂਸ ਰਾਜ ਦੇ ਗੁਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਨਾ ਔਰਖੀ ਘਾਟੀ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੇਖਾ ਦਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਰਹੇ ਨਾ ਅਨੁਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਬੂਬ ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਜਾਤ ਪਾਤੀ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੈਂਸ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਹੋਵੇ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਦਾ ਰੰਗਾਈਆ। ਨਾਮ ਪਾਲਾ ਜਾਮ ਦੇਵੇ ਬਣ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਕੀ, ਰਸ ਖੁਮਾਰੀ ਇਕਕੋ ਇਕ ਚਢਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੁਹਬਤ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਸਚੀ ਦਾਤੀ, ਦਾਤਾ ਦਿਆਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਝ ਗੁਹ ਨਿਝ ਮਨਦਰ ਸਾਚੇ ਘਰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਰੇ ਵਾਸੀ, ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਬੁੰਦ ਅਗਮ ਪਾਏ ਸ਼ਵਾਂਤੀ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਣਾ ਭੁਕਖ ਮਿਟਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣਯਾ ਰਹੇ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਮਾਤਲੋਕ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਰ ਨਰਾਧਣ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸੇ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੋਹੁੰ ਢੋਲਾ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਘਟ ਭੀਤਰ ਗੁਹ ਮਨਦਰ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ, ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਕਰਨੀ ਨਾ ਪਏ ਖੋਜ, ਮਨਦਰ ਸਿੱਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਸਫ਼ੂ ਗੁਰਦਵਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਹਉਮੇ ਹਾਂਗਤਾ ਸੰਸਾ ਮੇਟੇ ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ, ਹਰਖ ਹਵਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧਾਈਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧੁਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਦਾ ਜੋਗ, ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਲਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਸਾਚੇ ਕੋਟ, ਕਿਲਾ ਬੰਕ ਦਵਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਸ਼ਾਬਦ ਨਾਦ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ

चोट, सोई सवाणी सुरती शब्द हाणी आप उठाईआ। भगत भगवान आदि जुगादि जुग चौकड़ी निरगुण निरगुण मिल के मानण मौज, सरगुण लेखा रहे ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, वस्त अगम्मी आप वरताईआ।

जन भगत सदा मिलदा रहे ओस, जो एक एकँकारा आपणा नाउँ धराईआ। निझ घर सद वस्सया रहे पड़ोस, मन्दर अंदर डेरा लाईआ। नाम खुमारी अंदर रक्खे सदा मदहोश, जगत प्याला मधर ना कोई प्याईआ। बुद्धि तों परे शब्दी धार दस्से सोच, जगत विद्या लोड रहे ना राईआ। जिस मंजल जगिआसू जीव ना सके पहुंच, जन भगत सुहेले सहजे बैठे डेरा लाईआ। झगड़ा मुक्क गिआ चौदां लोक, चौदां तबक औट ना कोई रखाईआ। इक्को ढोला गीत गौंदे तूं मेरा मैं तेरा सलोक, सोहला साहिब स्वामी अन्तर आप जणाईआ। कूड़ी क्रिया माया ममता हउमे हंगता कट रोग, सच सुच्च संजम विच्च गए समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत वरवाए धुर दा घर, सचरवण्ड दवारा एकँकारा निरगुण धारा जोती जाता जागरत जोत करे रुशनाईआ।

जन भगत तेरा दवारा धुर दा इक, अबिनाशी करते दिता बणाईआ। बिनां कलम शाही लेख दिता लिख, एथे ओथे दो जहान सके ना कोई मिटाईआ। नाम पर्दाथ अगम्मी पाए भिरव, भिछ्छया इक्को वार वरताईआ। सच दवारे जो बणया सिरव शिश, सिध्धा आपणे नाल मिलाईआ। जन्म जन्म दी कर्म कर्म दी पूरी करे पूरब इछ, इच्छया अंदर आसा दए भराईआ। पुरख अकाला दीन दयाला साख्यात निझ महल्ल अड्हल पए दिस, दह दिशा लभ्ण दी लोड रहे ना राईआ। जन भगतां संग आदि जुगादि सदा करे हित, हितकारी हो के वेरव वरवाईआ। लोकमात औंदा रहे नवित, जोती जाता बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, भगत भगवान देवे जीआ दान, जीवण जुगता मुफ्त दरुसत दीन दयाल दए समझाईआ। (२६ चेत श सं २ जसवन्त सिंघ दे गृह)

जन भगतां प्रभ आप बणदा, बंधनां विच्चों दए कछुईआ। गुरमुख सुहेले शब्दी धारों जणदा, आदि जुगादी बणे धन्न जणेंदी माईआ। लहणा देणा चुकाए पंज तत्त खाकी माटी तन दा, वजूद महबूब करे सफ़ाईआ। झगड़ा मेट के अंदरों मन दा, पतित पुनीत दए बणाईआ। इक्को नाम अकर्वर देवे धन्न धन्न धन्न दा, खुशीओं विच्च खुशी दए बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, ओन्हां दे बेड़े बनूदा, जो पूरब जन्म विछड़े राह तकाईआ। (२६ चेत श सं २ बीबी ज्ञानो दे गृह)

ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਲਭਦਾ, ਲਾਵਾਰਸ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ ਦਾ, ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਹੁਕਮੋਂ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਸਹਦਾ, ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਸਮਯੋ ਜਗ ਦਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਈਆ। ਮਨ ਵਿਕਾਰ ਅੰਦਰ ਸਡਨਾ ਅਗਗ ਦਾ, ਤ੃ਣਾ ਤ੃ਖਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਝਾਈਆ। ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਲਗਦਾ, ਸੋ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਾਉਂ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਭੰਕਾ ਵਜਦਾ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਅਲਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਕੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕੂੜੀ ਹਦ ਦਾ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਇਕਕੋ ਸੂਰੇ ਸਰਬਗ ਦਾ, ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਵਿਛੋੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਅਗਗ ਅਲਗਗ ਦਾ, ਪਿਛਲਾ ਪਨਥ ਦਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਪਾਰ ਬਣਯਾ ਰਹੇ ਸਚ੍ਚੇ ਜਸ ਦਾ, ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਚ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਇਸਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਏ ਓਸ ਅਕਖ ਦਾ, ਜੋ ਆਖਵਰ ਇਕਕੋ ਘਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੈਜ ਆਪੇ ਰਕਖ ਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲਹਣਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜਗਤ ਰੂਪ ਕਗਗ ਦਾ, ਹੱਸ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। (੨੬ ਚੇਤ ਸ਼ ਸ ਸਂ ੨ ਬੀਬੀ ਦੁਰਗੀ ਦੇ ਗੁਹ)

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸਾਂਗ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਇਂਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਚਾਡੇ ਅਗਮੀ ਰੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਇਂਦਾ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਜਾਏ ਆਪਣਾ ਮਰਦਾਂਗ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਨਰਾਗੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇਂਦਾ। ਜਗਤ ਦਵਾਰਾ ਵੇਰੇ ਪਾਰ ਲਾਂਘ, ਘਰ ਵਿਚਚ ਘਰ ਗੁਹ ਵਿਚਚ ਗੁਹ ਆਪ ਵਡਿਆਇਂਦਾ। ਜਿਥੇ ਨਾਉਂ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਵਜ੍ਜੇ ਮਰਦਾਂਗ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਇਂਦਾ। ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚਨਦ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇਂਦਾ। ਸਾਚਾ ਅਮ੃ਤ ਦੇਵੇ ਨਿਜਾਨਦ, ਰਸ ਤਮਾਂਗ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇਂਦਾ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਦੱਸਕੇ ਛਨਦ, ਸੋਹੁੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਆਪ ਸਮਯਾਇਂਦਾ। ਪੜਦਾ ਰਹੇ ਨਾ ਹੁੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਇਂਦਾ। ਸਜ਼ਤ ਸੁਹੇਲਾ ਦ੍ਰਔਜੀ ਵਾਰ ਨਾ ਪਏ ਜਸ਼, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੇੜ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਇਂਦਾ। ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲਾ ਹੋਵੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇਂਦਾ। ਜਿਥੇ ਝੁਲਲੇ ਸਤਿ ਸਚ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਇਂਦਾ। ਬਿਨ ਪਢਿਆਂ ਹੋਵੇ ਜ਼ਾਨ, ਨਿਰਅਕਖਰ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇਂਦਾ।

ਹਰਿਜਨ ਮਿਲੇ ਨਾਲ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਦੱਸੇ ਹਕ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਰੀਤ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੁਕ ਜਾਏ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ ਦਾ ਵਰਵਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਬੈਠਾ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਭੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ। ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਊੱਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰਂਕ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਰੇ ਠੀਕ, ਠੀਕਰ ਕੂੜਾ ਭਨਨ ਵਰਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੱਧਣਹਾਰਾ ਓਸ ਦਹਲੀਜ, ਜਿਥੇ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਜੁਗਤ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਚਢੀ ਰਹੇ ਸੁਰਤ, ਸੁਤਧਾਂ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਅਕਾਲ ਸੂਰਤ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਗਮੀ ਸਾਚਾ ਤੂਰਤ, ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਅਗਲਾ ਰਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾ ਕੇ ਸੂਰਵ ਮੂਢਤ, ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਦਰ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰ ਕਰ ਹਿਤ, ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਧੁਰ ਦਾ ਪਿਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ।

(੨੬ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਤੇਜ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖ਼ਥੇ ਅਮੂਰ ਸੀਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਜਾਮ ਇਕਕ ਪਿਲਾਈਆ। ਮਨ ਕਲਘਣਾ ਆਵੇ ਧੀਰ, ਧਾਮ ਰਾਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਹਉਮੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੀੜ, ਸੋਗ ਰੋਗ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੀੜ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕਂਧ ਤੁਠਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀਂ ਭੀੜ, ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਥੋੜੇ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਇਕਕ ਕਬੀਰ, ਕਾਮਲ ਸੁਸ਼ਾਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਦਰਸ ਕਰਾਵੇ ਬੇਨਜੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਤ ਸਰੀਰ, ਸ਼ਰਅ ਛੁਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚਲਾਈਆ। ਜਗਤ ਰਖੜਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਮਸੀਰ, ਚਿਲਲਾ ਤੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਠਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਦਾਤਾ ਗਹਰ ਗਭੀਰ, ਗੁਣਵਨਤਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਕੇ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਧਰਵਾਸ ਇਕਕ ਫੁੜਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਰੀਬ, ਗਰੀਬ ਅਸੀਰ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਦਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਸੋਹੱਫ਼ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਫਿਕਰਾ ਸੋ ਹਕ ਫਕੀਰ, ਫਕਕਰ ਹੋ ਕੇ ਫਕਤ ਜਾਤੀ ਨਾਤਾ ਜਾਏ ਤੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੁੰਬ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਤਾਸੀਰ, ਬਿਨ ਤਸਬੀ ਮਾਲਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਮ ਜਪਾਈਆ। (੨੬ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਚਰਨ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਰਹੇ ਨਾ ਗਿਰਧਾਜਾਰੀ, ਗਿਹਾ ਗੂਹ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਚੁਰਾਸੀ ਕਹੂੰ ਜਗਤ ਬੇਜਾਰੀ, ਬੇਵਾ ਨਾਤਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ, ਅਪਰਸ਼ਾਰ ਹੋਵੇ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਆਤਮ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਵਾਰੀ, ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਪਰਨਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਵੇ ਆਧਾਰੀ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਛੁੰਨਿਆਂ ਮੇਲੀ ਜਾਏ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਤਾ ਪਿਛਲੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰਦਰਬਾਰੀ, ਪੜਦਾ ਤਹਲਾ ਦਏ ਤੁਠਾਈਆ। ਮੇਲਾ ਮਿਲੇ ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੁੰਬ ਭਗਵਾਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਮ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਗੁਰਸੁਖ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ।

(੨੬ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਤਾਰਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਸਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿੜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਦੇਵੇ ਦੀਦਾਰ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਅਕਰਵ ਪ੍ਰਤਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ । ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਨਿੜਾਰ ਹਕੀਕੀ ਜਾਮ ਦਏ ਪਾਲ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜੀ ਤੁਣਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਅਬਾ ਵਰਖਾਏ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਜੋਤੀ ਦੀਪਕ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅਠੇ ਪਹਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਸ਼ਬਦਾਲ, ਰਕਵਕ ਰਕਵਯਾ ਕਰੇ ਥਾਉੱਂ ਥਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਨਾਲਿਸ਼ ਕੂਡ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਿੰਦਗੀ ਜੀਵਣ ਆਪਣੀ ਜੁਗਤੀ ਕਰੇ ਬਹਾਲ, ਗੇਡੇ ਵਿਚਚ ਫੇਰੇ ਵਿਚਚ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਲਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਅਹਿਵਾਲ ਆਪਣਾ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕੇਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਨਾਲਿਸ਼ ਕੂੜੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਹਕ ਦੀਦਾਰ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਵਿਚਵੋਂ ਚਮਕਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਕਰੇ ਬੇਦਾਰ, ਆਲਸ ਗਫਲਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਯਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਕੁਣਟ ਚਾਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਝਗੜਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਦੱਸਦੇ ਕੇ ਇਕਕ ਪਾਰ, ਸੁਹਿਤ ਮਹਬੂਬ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲੇ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਖੁਆਰੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵਰਖਾਏ ਧਰਮ ਦਵਾਰ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਪੜਦਾ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਸਚੀ ਧੁਨ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਵੇਰਵੇ ਵਿਗਸੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਅੰਦਰੋਂ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੱਸੇ ਏਕਾ ਟੇਕ, ਟਿਕਕਾ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਅਨੱਤਰ ਅਨੱਤਰ ਕਰਨਾ ਬਿਬੇਕ, ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ । ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਭੇਵ, ਪਾਰਖਣਡ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਏਕੱਕਾਰਾ ਏਕ, ਏਕ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਦੱਸੇ ਏਕਾ ਓਟ, ਓਡਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਸਤਿ ਸ਼ਰੂਪ ਸਤਿ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਵੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵਰਨ ਗੋਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਇਕਕੋ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਕੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਲੇਖਵਾ ਮੰਗਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਬੁਦ्धਿ ਦੀ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੋਚ, ਬਿਨ ਅਨਭਵ ਹਮਸਾਜਣ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦਨਦ ਸਿਪਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਲੋਕ, ਅਨੱਤਰ ਅਨੱਤਰ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਹੋਵੇ ਪਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਖੋਲੈ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ । ਤੁਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਜਾਪ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਸਦਾ ਪਾਕ, ਪੂਰਤ ਪਵਿਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।

लभ्यां कोई कर ना सके तलाश, खोजयां हत्थ किसे ना आईआ। काया मन्दर अंदर बण निरगुण धार जावां गवाच, भरम भुलावां सर्ब लोकाईआ। कूड़ कुड़िआरां लावां आंच, अगनी अग तपाईआ। जन भगतां मेल मिला के कमलापात, पतिपरमेश्वर नाता दिआं जुड़ाईआ। साचे सन्तां धुर संदेशा जावां आख, आखर इक्को हुक्म दृढ़ाईआ। मन वासना होइओ ना कोई गुस्ताख, पंजां नाता जाणा तुड़ाईआ। मानुख मानव मानस एको जात, दूजी वंड ना कोई वंडाईआ। प्रेम प्यार मुहब्बत विच्च रक्खो इतफाक, इतमीनान आपणा नाम दए कराईआ। हत्थों सुट्ठो ना कोई रबाब, अहबाब मिल के वज्जे वधाईआ। सुफने वाला नहीं खवाब, खालस मिल के रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, सभ नूं सजदा कलमा दस्से इक्क आदाब, आदत इबादत अंदरों दए बदलाईआ। (१० जेठ श सं २ अमरो देवी दे गृह)

जन भगत आपणा तन वजूद वेरव जुस्सा, नजर विच्चों नजर उठाईआ। आत्म परमात्म कदे ना रुसा, मन वासना सृष्ट दृष्ट हलकाईआ। सति सच करना नहीं कदे गुस्सा, गिले विच्च गुस्सा ना कोई पाईआ। सच दवार रहणा ना रुसा, साची सिख्या इक्क समझाईआ। आत्म नूर रहे ना लुका, हरिजन वेरव खुशी मनाईआ। काया मन्दर अंदर तूं मेरा मैं तेरा पढ़ना इक्को तुका, जिस नाल तोहमत लग्गे ना कोई लोकाईआ। कर्म कर्म रहे ना दुखा, दलिद्वारां दए चुकाईआ। तन सरीर कर के सुच्चा, संजम इक्को दए समझाईआ। कलिजुग अन्तम पैँडा रिहा मुक्का, सतिजुग साचे वज्जे वधाईआ। जन भगतो श्री भगवान नाता शब्दी धार पिता पुत्ता, पतिपरमेश्वर आपणी गोद उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर विष्णुं भगवान, मेहर नजर इक्क उठाईआ। (१० जेठ श सं २ सधरो देवी)

जन भगत तेरा सच्चा रस्ता, रहबर इक्को नजरी आईआ। बंडूणा पए कोई ना बस्ता, पुस्तक सीस ना कोई उठाईआ। सच भंडारा मिले ससता, बिन कीमत झोली पाईआ। सच मुहब्बत विच्च होणा वाबस्ता, आहिस्ता आहिस्ता देवणहार सरनाईआ। मानस जन्म लाहा खट्टणा साचे जस दा, कूड़ी क्रिया बाहर कट्टूईआ। नजारा तक्कणा निझ नेत्र अकरव दा, दोए लोचन बन्द कराईआ। चंगा नहीं लग्गदा वसणा वक्ख दा, आत्म परमात्म काया मन्दर अंदर मिल के इक्को घर सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची रवेल रिहा समझाईआ।

जन भगत तेरी आत्म श्रेष्ठ सिफ्तां तों बाहर जात, वरनां दा वरन इक्को नजरी आईआ। सच प्रेम प्यार मुहब्बत दी तेरी जमात, अक्खरां विच्चों निरअक्खर तेरी अगम्म पढ़ाईआ। आत्मा कदे ना पाए वफात, मरन विच्च मर के आपणा आप ना कदे मिटाईआ। इस दी सिफ्त अक्खरां विच्च करे ना कोई लुगात, लायक नालायक भेव कोई ना पाईआ। जुग चौकड़ी आत्म परमात्म मेल हुंदा प्रभ किरपा इतफाक, परवरदिगार सांझा यार आपणा रंग वर्खाईआ। लहणा देणा पूरब लेखा कराए बेबाक, हिसाब किताब ना कोई वडयाईआ। सच प्रीती जोड़ के आपणा नात, नातवां तों नौजवान दए बणाईआ। बिन साहिब स्वामी अन्तरजामी सतिगुर पूरे दूसर कोलों सिक्खी किसे ना जाच, जगत मीत हक्क वतन ना कोई पुचाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची दस्सणहारा गाथ, गावणहारा गा गा खुशी मनाईआ।

जन भगत सति सति तेरा रूप मनुरव मनुष, मुशकल रहे ना राईआ। मानव आए कोई ना दुःख, मंत्र आपणा दए दृढ़ाईआ। तृष्णा जगत रहे ना भुक्ख, ममता मोह विच्चों कहुआईआ। साचे नाम दी दस्स के तुक, तूं मेरा मैं तेरा इक्को घर दए वरवाईआ। अगला पैंडा जाए मुक्क, पिछला लेखा ना कोई प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ रखाईआ।

जन भगत तेरे हत्थ सच तौफीक, यकतरफ मिले वडयाईआ। तेरा रहे ना कोई फरीक, फिरके कूड़े देणे चुकाईआ। काया माटी करके अंदरों सीत, अगनी अग्ग बुझाईआ। चार वरन बणा के प्रीत, प्रीतम इक्को लैणा मनाईआ। जिस दी गुर अवतार पैगंबर कर के गए तस्दीक, शहादत शब्द हुक्म भुगताईआ। सच दवारे दा मालक बण वसनीक, वास्ता तुहाछु नाल जुड़ाईआ। सति सच दी इक्क उम्मीद, अमलां विच्चों अमल इक्को देणा जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहक्लंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, सदा सदा सद काया माटी सच गृह वसण वाला नजदीक, दूर दुराडा सफर मुसाफर हो के आपे दए मुकाईआ। (१० जेठ श सं २ केसरी देवी)

जन भगत सद लेखे लग्गे जरम, जन्म जन्म मिले वडयाईआ। अबिनाशी करता करनेहार देवे आपणी सरन, सवरन कंचन गढ़ काया माटी सोभा पाईआ। इक्क प्रीती धुर दी नीती इष्ट पुरख अकाल चरन, दृष्टी दया नाल खुलाईआ। पूरब लेखा रहण ना देवे कोई कर्म, कामना कायनात विच्चों पूर कराईआ। नित नवित्त कौल इकरार पूरा करे प्रन, परमानंद निजानंद निझ गृह आप वरवाईआ। झगड़ा चुका के जात पाती वरन बरन, आत्म ब्रह्म इक्क दृढ़ाईआ। जगत विकार शब्दी धार निरगुण निरँकार आवे लड़न, नाम रवण्डा सच ब्रह्मण्डां इक्को इक्क उठाईआ। गुरमुख सन्त फकीर आपणे फ़िकरे नाल आवे फ़ड़न, डोरी तन्द मुहब्बत नाल बंधाईआ। साची मंजल महिबूब हो के आवे चढ़न, चार दीवारी

ਜਗਤ ਦੁਖਵਾਰੀ ਸ਼ਾਨ੍ਤੁ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤਾਰ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਸੱਚ ਦਰਬਾਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। (੧੦ ਜੇਠ ਸ਼ ਸੰ ੨ ਬੀਬੀ ਬੰਤੀ ਦੇਵੀ)

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਇਕਕੋ ਜੋਗ, ਜੁਗਤੀ ਆਪਣੀ ਇਕਕ ਫੁਡਾਈਆ। ਬਿਨ ਕਪਡੇ ਰੰਗਣ ਤੋਂ ਬਖ਼ਥੇ ਉਹ ਅਗਮੀ ਮੌਜ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਜਰਾ ਗਾਵੇ ਸੰਬੰਧ ਲੋਕਾਈਆ। ਧਾਦ ਅੰਦਰ ਧਾਦ ਦੇਵੇ ਰੋਜ, ਰੋਜਧਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰੈਹਮ ਵਿਚਵ ਮਿਲੇ ਸੱਚ ਗੁਸਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਬਖ਼ਥ ਆਪਣੀ ਚੋਗ, ਚੁਗਲੀ ਨਿਨਦਿਆਂ ਕੂੰਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਤੋਂ ਲਏ ਬਚਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਸਾਚੀ ਹੋਸ਼, ਹਵਸ ਹਵਾਸ ਹਮਦ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤਪੀਸ਼ਰ ਹੋਵੇ ਸਤਿ, ਤਪਦਾ ਹਿਰਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਲਏ ਜਪ, ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਵਿਚਵ ਬਦਲਾਈਆ। ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਮਿਟਣ ਪਪ, ਪਤਰਿਆਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਪਏ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਮਾਲਕ ਮਿਲੇ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਹਕ਼ਨ, ਹਿਕਮਤ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਦਿਆਵਾਨ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਮੇਲੇ ਨਵੂ ਨਵੂ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚਵਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਸੱਚ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਵੂ, ਵਸਤ ਧੁਰ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਧਰ ਵਸਾਈਆ।

ਹਰਿ ਭਗਤ ਵਡੂ ਵਡੂ ਰਿਖੀ, ਰੇਖਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਧੁਰ ਦੀ ਚਿਠੀ, ਬਿਨ ਅਕਖਰਾਂ ਪਢ਼ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਰ ਮਜਮੂਨ ਵਿਚਵ ਨਿਕਕੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚਵ ਵਡੂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਧਾਰ ਹੋਵੇ ਤਿਕਖੀ, ਤੂਰਖਾ ਤ੃ਖਾ ਦਾ ਬੁਝਾਈਆ। ਮੇਲਾ ਮਿਲ ਕੇ ਨਾਲ ਸਾਚੀ ਸਿਰਖੀ, ਸਾਖਿਆਤ ਸਿਰਖਾਵਤ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਸਮਮਤ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ, ਮਿਤ੍ਰ ਮਤਾਹਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਵਡੂ ਰਸੀਆ, ਰਸ ਵਿਚਵ ਰਸ ਸਮਾਈਆ। ਨੈਣਾਂ ਵਿਚਵਾਂ ਨੈਣ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚਵਾਂ ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵਾਂ ਵਿਚਵਾਂ ਅਕਰਵੀਆਂ, ਆਰਖਰ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਮੁਹਬਤ ਪਾਰ ਨੂੰ ਜੁਗਾਂ ਪਰਵਾਨ ਲਭਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਸਰਖੀਆਂ, ਸੋ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਦਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਸੱਚ ਪਾਰ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਚਸਸਮਾਂ ਅੰਦਰਾਂ ਕਰ ਕੇ ਪਕਕੀਆਂ, ਜਿਸਮ ਵਿਚਵਾਂ ਇਸਮ ਗੱਢ ਪਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕੂੰਡ ਕੁਡਿਆਰਧਾਂ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਿਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਪਤੀਆਂ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਦਾ ਵਰਤਾਈਆ। (੧੦ ਜੇਠ ਸ਼ ਸੰ ੨ ਅਮਰੋ ਦੇਵੀ)

जन भगतां प्रभ देवे अनन्द, अनन दया कमाईआ । धुर दा नाम सुणा के सच्चा छन्द, सहिंसा रोग दए मिटाईआ । आत्म परमात्म पा गंड, नाता धुर दा लए जुङाईआ । अंदर बाहर हो के संग, सगला संग निभाईआ । सच प्रकाश चाढ़ के चन्द, अबिनाशी करता वेरव वरवाईआ । आवण जावण चुका के पन्ध, मुसाफर काफर रहण कोई ना पाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ ।

जन भगतां सुहाए सुहावणी रुत, सोभावन्त सुहाईआ । नाम भंडारा दे के सभ कुछ, किशती नईआ नौका नाम चढ़ाईआ । मेहरवान हो के जन्म कर्म दा लेखा लए पुछ, धर्म दी धार इक्क समझाईआ । जगत क्रिया मेटे दुःख, दुखड़ा दर्द वाला गवाईआ । साचे नाम दा देवे सुख, सौहँ ढोला इक्क सुणाईआ । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां भगती अंदर गोदी लए चुक्क, शक्ती अंदर शहनशाह दए वडयाईआ । (११ जेठ श सं २ जीवण सिंघ दे गृह)

जन भगतां सद मनसा पूरी, मानस जन्म मिले वडयाईआ । पुरख अकाल दीन दयाल किरपा करे जरूरी, ज्ञाहर हो के बातन पड़दा लाहीआ । लक्ख चुरासी आवण जावण कहे मजबूरी, मजदूरी नाम दी झोली पाईआ । जल्वा बख्श के इक्को नूरी, अन्ध अन्धेर दए गवाईआ । चरन कँवल सरनाई बख्शे धूँड़ी, हाजर हो के मेला मेले सैहज सुभाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दर ठांडा इक्क वरवाईआ । जन भगत आत्म परमात्म रक्खदा रहे मिलाप, विछोड़ा विच्च ना कोई रखाईआ ।

धुर फरमाणे सुणदा रहे बात, शब्द अनाद धुन शनवाईआ । दीन मज़ब विच्चों बणया रहे आजाद, पाबन्दी जगत ना कोई लगाईआ । बिना साधनां तों सच दवार ना बणया रहे साध, सिदक हरि चरन इक्क सरनाईआ । साचा खेड़ा करदा रहे आबाद, इबादत इक्को अव्वल अला नूर खुदाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, खोलदा रहे अन्तर राज, रहमत नाल पड़दा आप उठाईआ ।

जन भगत आलस विच्च कदे ना आवे निंदरा, गफलत विच्च गाफल ना कोई बणाईआ । लभ्णा पए ना गोकल बिन्दरा, बन बन ना फेरा पाईआ । साड़ना पए ना तन माटी पिंजरा, पिंजर खाक ना कोई रमाईआ । मनौणा पए ना गणपत गणेश इन्दरा, सुरपत सीस ना कोई निवाईआ । जगत जगिआसूआं कोलों खुलौणा पए ना जिंदरा, कुफल बन्द ना कोई कराईआ । मन बुद्धि अंदर सोचनी पए कोई ना बिधना, इशारा रमज ना कोई लगाईआ । धुर दा लेखा पुरख अकाल सभ दा देवे जितना, पूरब लहणा वेरव वरवाईआ । सच दवारे बण के इक्को पितना, पतिपरमेश्वर होए सहाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां लेखा हुक्मे अंदर लिखना, कलम शाही कागज वंड ना कोई वंडाईआ । महाराज

शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, गुरमुख हरिजन हरिभगत प्रेम प्रीती अंदर जितना, जीवत जी जागरत
जोत विच्च समाईआ । (११ जेठ श सं २ बसन्ती देवी दे घर)

जन भगत तेरा सति सरूप, तत्तां पड़दा उहला आप रखाईआ । तेरा मालक
दाता दानी एका शाहो भूप, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर शाह पातशाह सच्चा शहनशाहीआ । आदि
जुगादि जुग चौकड़ी एका रंग एका रूप, रेख भेरव इक्को इक्क क वर्खाईआ । इक्को गृह
घर घराना लेरवा चार कूट, दह दिशा मिले वडयाईआ । इक्को नूर जोती दीपक जागरत
रूप जगे महाना, सति सतिवाद नजरी आईआ । इक्को नाम शब्द धुन धुर दा गाणा, गावत
गा गा खुशी मनाईआ । एका पुरख एका भगवन्त एका श्री भगवाना, भगवन देवणहार
वडयाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन हरि आपणे विच्च टिकाईआ ।

जन भगत तेरी महिंमा अकथ्थ, शास्त्र सिमरत वेद पुरान कहण कोई ना पाईआ ।
तेरा मालक दाता सच स्वामी समरथ, पुरख अकाल दीन दयाल बेपरवाहीआ । जो सदा
सदा नित्त नवित्त आत्म परमात्म सांझा रक्खे जस, हिस्से वाली वंड ना कोई वंडाईआ । निरगुण
हो के सरगुण मिलदा रहे हस्स हस्स, हसती मसती नाम खुमारी धुर दी इक्क चढ़ाईआ ।
प्यार अंदर कर के वस, महबूब हो के महव आपणा रंग रंगाईआ । इशारे अन्तर निरंतर निझ
नेत्र खोले अक्ख, प्रतक्ख रूप नजर आए गोसाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी
किरपा कर, धुर दा नाअरा बोल इक्क अलक्ख, अलक्ख अगोचर अगम्म अथाह बेपरवाह
देवणहार वडयाईआ ।

जन भगत तेरा मन्दर सुहेला, साहिब स्वामी अन्तरजामी आप मनाईआ । जिथे
वसे एका एकँकार अकेला, अकल कलधारी सोभा पाईआ । सिध्धा भगतां करदा रहे मेला,
चुरासी वंड ना कोई वंडाईआ । बणया रहे सज्जण सुहेला, धुर दा संगी बहुरंगी फेरा पाईआ ।
सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग सुहावणहारा वेला, दर दरबार दर आपणे हृथ रक्खे वडयाईआ ।
जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरि सज्जण
शहनशाहीआ ।

जन भगत तेरा महल्ल अद्वल उच्च मुनार, जग नेत्र नजर किसे ना आईआ । दीआ
बाती जगे अगम्म अपार, निरगुण नूर होवे रुशनाईआ । शब्द नाद वज्जे धुनकार, धुर दा
राग अलाईआ । साची सरवीआं मंगलाचार, गीत गोबिन्द सुणाईआ । झगड़ा मुक्के पुरख
नार, नार कन्त इक्को रंग वटाईआ । साचा दर सोहे बंक दवार दर दरबार वज्जदी रहे
वधाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, महाराज
शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, भाग हिस्सा पूरब इच्छा हरिजन झोली पाईआ । (११ जेठ श सं २
ईशर सिंघ के गृह)

जन भगत तेरा राह तक्कण चौदां लोक, ब्रह्मण्ड रवण्ड राह तकाईआ। गुर अवतार पैग़बर सुणन इक्क सलोक, सोहँ ढोला चाई चाईआ। प्रकाश तक्कण निर्मल जोत, विष्ण ब्रह्मा शिव अकर्व खुलाईआ। साध सन्त फ़कीर मानण मौज, मजलस वेरव बेपरवाहीआ। आपणी आप मिटा के सोच, समझ विच्छों समझ गए गवाईआ। जन भगत तक्कण बिना तकल्लफ मिली मौज, मुकम्मल आपणा रंग चढ़ाईआ। जंगलां करनी पए ना रवोज, टिल्ले पर्बत कोई ना फोल फुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन लेरवा दए वरवाईआ।

जन भगत तेरा निराला गृह, गृहस्ती मिले माण वडयाईआ। जिस घर स्वामी रहे, पतिपरमेश्वर सोभा पाईआ। सच भंडारा अमृत दए, दाता दानी झोली पाईआ। तूं मेरा मैं तेरा ढोला कहे, कह कह आपणी रुशी मनाईआ। सच प्यार वगा के नै, नईआ नौका नाम चढ़ाईआ। निरगुण वस्त अमोलक दे के शै, शहनशाह आपणा घर समझाईआ। जिथे गुरमुख सज्जण बैह, बहश्त स्वर्ग दोवें सीस झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हथ ठिकाईआ।

जन भगत तेरा घर सुहञ्जणा, सोभावन्त सुहाईआ। दीपक जोत जगे निरञ्जणा, नूर जहूर करे रुशनाईआ। साहिब सतिगुर दर्द दुःख भय भंजना, भव सागर पार कराईआ। दरगाह साची बणे सज्जणा, सगला संग रखाईआ। नेत्र लोचण नैन पावे कजला, अज्ञान अन्धेर मिटाईआ। चरन धूङ कराए मजना, दुरमत मैल धुआईआ। साची दस्से धुर दी बन्दना, बन्दगी सीस जगदीस वरवाईआ। आत्म दे के परमानंदना, निझानंद करे रसाईआ। दूजा दर पए ना मंगना, सच भंडारा झोली देवे पाईआ। भाग लगाए काया बंगला, मंगलाचार इक्को इक्क सुणाईआ। पुरख अकाल साहिब मिले रंगला, रंग रतङ्गा वेरव वरवाईआ। जिस दी एथे ओथे कोई ना वंडना, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इक्क उठाईआ।

जन भगत तेरी मंजल हक्क, धुर दे हुक्म नाल बणाईआ। जिथे रहे कोई ना शक्क, शकाइत कर ना कोई सुणाईआ। अगनी तपे कोई ना मट्टु, कूड़ी वज्जे ना कोई वधाईआ। तीर्थ दिसे ना अटु सट्टु, जगत धार ना कोई जणाईआ। वणजारा बहे कोई ना हट्टु, हट्टो हट्ट ना कोई फिराईआ। इक्को मेला पुरख समरथ, जो सभ दा पिता माईआ। निझ नेत्र खोले अकर्व, बाहरों करे ना कोई पढ़ाईआ। प्यार मुहब्बत विच्च कर के वस, वसल यार दए समझाईआ। नाता जोड़ के धुर दा सच, सति सतिवादी मेल मिलाईआ। मार्ग महबूब हो के देवे दरस्स, दहि दिशा पन्ध चुकाईआ। जन भगतां साचा दरस के आपणा जस, ढोला इक्को इक्क सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, विछोड़ा रहण ना देवे वक्ख, वास्ता आपणे नाल रखाईआ। (११ जेठ श सं २ परताप सिंघ दे गृह)

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਝਾਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਪੁਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮਣਡਲ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਮਣਡਲ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾ ਕੋਈ ਨਚਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਹੋਵੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਮਨ ਨਾ ਕਰੇ ਘਾਤ, ਦਾਓ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜਗਤ ਆਏ ਨਾ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੰਡ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਪਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮੇਲਾ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਜੋ ਬਖ਼ਾਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਪੂਰਾ ਕਰ ਭਵਿਖ਼ਤ ਵਾਕ, ਵਾਕਫਕਾਰ ਅਗਲਾ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਅੰਦਰੋਂ ਕਾਟ, ਬਾਹਰੋਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਵਾਟ, ਡਕਾ ਧੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਚਢਾਈਆ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਦਸ਼ ਕੇ ਇਕਕੋ ਜਾਤ, ਜੇਰ ਜਬਰ ਦੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਕੇ ਨਾਤ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਪਾਸਾ ਦੁਨੀ ਵਾਲਾ ਉਲਟਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਹਵਾ, ਹਦੂਦ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਯਦ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਲਵੇ ਸਦ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਲਏ ਕਛੂ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਮਾਨਵ ਜਾਤੀ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅੜ੍ਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਵੇਰਖ ਵਰਖ। ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਦਸੱਸੇ ਧੁਰ ਦਾ ਛਨਦ, ਛਨਦ ਇਕਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਅਨਨਦ, ਚਨਦ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਕੇ ਬਨਦ ਬਨਦ, ਬਨਦਗੀ ਇਕਕੋ ਦਾਏ ਦੂਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਅਕੈਲਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀ ਸਾਰੇ ਪਨਥ, ਵੇਰਖਣਹਾਰ ਥਾਉ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਦਾ ਬਖ਼ਾਂਦ, ਤਤਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚਵ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾਈਆ। (੧੧ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ)

ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹਜਣੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸਾਚੀ ਝੁਗੀ, ਅੰਦਰਾਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਅੰਦਰ ਮਨਦਰਾਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਮਨਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵਸੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਬਾਹਰ ਜੁਗੀਂ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬੁਛਿ, ਮਨ ਮਨਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਰਮਜ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸੈਨਤ ਲਾਵੇ ਗੁਜ਼ੀ, ਹਲੂਣਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚਵ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਠਾੰਡਾ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਝੁਗੀ ਜਗ ਜਗਦੀਸ਼, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਿਥੇ ਮੇਲਾ ਹੋਵੇ ਬਿਨਾਂ ਧੱਡ ਸੀਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਰਖੂਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਮਨ ਇਕ ਹਕੀਸ, ਹਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਝਾਗੜਾ ਵਰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਉਡੀਕ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਪਣੇ ਨਿਹੁਂ ਦਾ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਰਸ ਮਾਣੇ ਅਗਮੀ ਮੇਡਾਂ ਦਾ, ਮੇਘ ਅਮ੃ਤ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਤੂਂ ਮੈਂ ਕਧੋਂ ਦਾ, ਕਾਮਲ ਮੁਸ਼ਰਦ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਖੇਲ ਵੇਖੇ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਦਾ, ਪੱਡਦਾ ਉਹਲਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਘਰਾਨਾ ਵੇਖੇ ਧੂਰ ਦੇ ਦੇਤ ਦਾ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਕੇ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਪਿਓ ਦਾ, ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸਦਾ ਰਹੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਈਆ। ਮਨਦਾ ਰਹੇ ਏਕਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਜੋ ਦਿਆ ਵਿਚਾਰ ਦਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਬਣੌਂਦਾ ਰਹੇ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜਾਈਆ। ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਏਥੇ ਓਥੇ ਸਦਾ ਸੰਭਾਲ, ਦੂਸਰ ਹਤਥ ਨਾ ਦਏ ਫੜਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਮੁਕੌਂਦਾ ਰਹੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਊੱਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਇਕਕੋ ਘਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷੍ਣੂ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਭਾਲ, ਭਾਰ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। (੧੨ ਜੇਠ ਸ਼ ਸੰ ੨ ਲਾਲ ਚਨਦ ਦੇ ਘਰ)

ਜਨ ਭਗਤ ਚੁਕਕੇ ਅੜਤਰ ਪੱਡਦਾ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀਨ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਉਹਲਾ ਮਿਟਾਏ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ, ਗ੍ਰਹ ਵਿਚਾਰਾਂ ਗ੍ਰਹ ਲਏ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਏ ਸਾਚੇ ਸਰ ਦਾ, ਸਰੋਵਰ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਵਾਈਆ। ਰੂਪ ਦਰਸਾਏ ਅਗਮੀ ਹਰਿ ਦਾ, ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾਏ ਘਰ ਥਿਰ ਦਾ, ਜਿਥੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਥਿਰ ਘਰ ਸਦਾ ਨਾ ਰਕਖੇ ਆਸਣ, ਆਸ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਧਾਈਆ। ਤਕਕੇ ਰਾਹ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਦਵਾਰ ਸਿੱਧਾਸਣ, ਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣ, ਰਵ ਸਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਘੜੀ ਪਲ ਦਿਵਸ ਰਾਤਣ, ਮਾਸ ਬਰਖ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਜਣ, ਸੀਸ ਤਾਜ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਣਜਾਰਾ ਵਕਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਹਾਜਨ, ਹਵਟੇ ਹਵਟ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਈ ਆਵਾਜਨ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਖੱਡਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਪੁਸ਼ਤਕ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਚਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੰਬੰਧ ਗੁਣਤਾਸਣ, ਗੁਣ ਕਰਤਾ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜਲਵਾ ਜਾਹਰ ਕਰ ਬਾਤਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਥਿਰ ਘਰ ਅਗੇ ਜਾਵੇ ਵਧ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਉਠਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੈਹਜੇ ਲਏ ਸਦ, ਸਦਮਾ ਪਿਛਲਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਵਰਖਾਏ ਹਵਟ, ਹਵਟੂ ਪਿਛਲੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਵਿ਷੍ਣੂ ਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਧਵਨ, ਧਵਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

बिन तत्तां हो जाण संग, वजूद खाक माटी तत्त नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आसा मनसा पूरी करे मंग, मेहर नजर इक्क उठाईआ।

जन भगत सचखण्ड दवारा वेरव इक्क प्रकाश, प्रकाश विच्च समाईआ। ना कोई बचन ना बिलास, अनभव अन्तर राग अलाईआ। ना सेवक ना दास, खालस हो के मालक विच्च समाईआ। ना मण्डल ना रास, गोपी काहन ना सूरत बदलाईआ। ना सीआ ना राम ना जंगल बनबास, समुंद सागर ना कोई फोल फुलाईआ। ना हजरत ना रुह पाक, ना अलफ ये पढ़े लुगात, कलमा हक़ ना कोई जणाईआ। सच दवारे खोल के ताक, कर प्रकाश बिन आफताब, सच रुबाब अहिबाब हो के आपणी इक्क सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत सुहेले कर के आजाद, दर घर ठांडे दए टिकाईआ।

दर घर दस्से इक्को ठंडा, चरन कँवल मिले सरनाईआ। जिथे बन्दगी करे कोई ना बन्दा, रसना जेहवा बत्ती दन्द ना कोई हलाईआ। ना कोई ढोला ना कोई छन्दा, गीत राग ना कोई सुणाईआ। ना कोई सुखसागर अनन्दा, सदा अनन्द चित ना कोई वडयाईआ। ना कोई हूँ ना कोई ब्रह्मा, ना कोई धर्म ना धर्मा, धरनी धौल ना कोई वरवाईआ। ना कोई जीवण ना कोई मरना, ना कोई नेत्र खुले हरना फरना, ना कोई गुरू अवतार पैगम्बर देवे सरना, सरनगत नजर कोई ना आईआ। ना कोई मंजल पौड़ी डण्डा चढ़ना, ना कोई विद्या अकर्वर पढ़ना, ना कोई तत्तां वाला लङ फड़ना, जिस दे नालों होए जुदाईआ। पुरख अविनाशी जोत प्रकाशी शाहो शाबाशी इक्क परमात्मा वरना, जो वरनां बरनां खैहड़ा दए चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ।

जन भगत मंजल चढ़े अनोखी, जगत जुग नजर कोई ना आईआ। जिथे पढ़नी पए ना कोई पोथी, बगल कुरान ना कोई टिकाईआ। दरवेश हो के मंगणी पए ना रोटी, भिच्छया अलख ना कोई वरवाईआ। बिरध बाल हो के फड़नी पए ना सोटी, कदमां नाल चले ना वाहो दाहीआ। इक्को नूर निर्मल सच प्रकाश हो के जोती, जोती जोत विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जेहड़ी मंजल दिती रविदास चुमारे मोची, मौजूदा हो के आपणे विच्च समाईआ।

जन भगत सचखण्ड दवारे चढ़े आप, आपणा आप बदलाईआ। इक्को पुरख अकाल मिल के बाप, सच सिंघासण सोभा पाईआ। लोकमात फेर कदे ना लवे झाक, लकरव चुरासी नाता ना कोई जुड़ाईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी सदा सदा सद वसे ओस दे पास, जिस दा पासा ना कोई बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, हरि भगत सुहेले निरगुण नूर जोत जोड़े नात, तत्तां वाली वंड ना कोई वंडाईआ। (१२ जेठ श सं २ गुरनाम सिंघ दे गृह)

ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਥਾਰ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਕਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਅਸੂਤ ਰਸ ਨਾਮ ਪਾਲਾ ਦੇਵੇ ਮਧੁਰ, ਸਦਿ ਪਾਸ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੀਵਣ ਜੁਗਤੀ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਬਦੀ ਨੇਕੀ ਵਿਚਚ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਪੂਰ ਕਰਾ ਕੇ ਮਜ਼ਲ, ਮੱਜ਼ਲ ਆਪਣੀ ਇਕਕ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਤਰਾਜੂ ਤੋਲ ਕੇ ਵਜ਼ਨ, ਝੂਠ ਸਚ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ, ਸ਼ਮਾ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਭੂਮੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਂਦਾ ਰਹੇ ਸਾਚੇ ਕੋਟ, ਕੁਟੀਆ ਵਿਚਚੋਂ ਕੂਡ ਕੁਟਬਂ ਬਾਹਰ ਕਛਾਈਆ। ਸੁਣਦਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਧੁਰ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਘਰਾਣੇ ਵਾਲੇ ਚੌਕ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਜਿਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਇਕਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਸ਼ੌਕ, ਸ਼ਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਸਦ ਸਦ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਮੱਜ਼ਲ ਜਾਏ ਪਹੁੰਚ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਾਏ ਖੁਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਤ੍ਰਖਾ, ਤ੍ਰਖਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਾਵੇ ਮਿਚਛਾ, ਮਿਕਖਕ ਝੋਲੀ ਦਾਏ ਭਰਾਈਆ। ਮਨ ਬੁਦ਼ਿ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਇਚਛਾ, ਨਿਰਇਚਤ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਰੂਪ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਚੇ ਸਿਰਖਾ, ਸਿਰਖਾ ਧੁਰ ਦੀ ਇਕਕ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਵਿਕਖਾ, ਅਸੂਤ ਫਲ ਦਾਏ ਖੁਆਈਆ। ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਚਿਟ੍ਠਾ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਧਾਰ ਵਰਖਾਏ ਇਕਕ ਅਨਡਿਭੂਵਾ, ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾਏ ਕਦੀ ਨਾ ਪਿਚਛਾ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਲੋਚਨ ਅਕਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਬਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਵਿਕਾ, ਖਾਲੀ ਹਤਥ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਦ੍ਰੌਜੇ ਘਰ ਨਾ ਬਣਨ ਗਾਹਕ, ਵਸਤ ਲੈਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਕਦੇ ਹੋਰ ਬਣੇ ਨਾ ਰਾਹਕ, ਹਿਸੇਦਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਸਿਧਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣਾਵੇ ਸਾਕ, ਸਜ਼ਣ ਸੈਣ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸੈਹਜ ਨਾਲ ਖੁਲਾਵੇ ਅੰਦਰੋਂ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਪੜੇ ਹਟਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਹੀਰ ਦਾ ਬਣੇ ਕਦੇ ਨਾ ਚਾਕ, ਚਾਕ ਦੀ ਹੀਰ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਮਂਗਦਾ ਰਹੇ ਇਕਕੋ ਧੁਰ ਦੀ ਦਾਤ, ਜੋ ਦਾਤਾਰ ਬਿਨ ਤਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਣ ਦਾ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਇਤਫਾਕ, ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸਦਾ ਲਾਵੇ ਇਕਕੋ ਨਾਅਰਾ, ਨਰ ਹੋ ਕੇ ਨਰਾਧਨ ਧਾਰਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਹਕ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਛੁਡ ਕੇ ਦਾਇਰਾ, ਦਾਸਨ ਫੜ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਰਸ਼ਾ ਵਾਲਾ ਸਮਯਾ ਕੇ ਇਕਕ ਇਸਾਰਾ, ਬਹੁਤੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਪਾਰ ਹੋਵੇ ਦੂਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਮੱਜ਼ਲ ਨੇੜੇ ਲਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਘਰ ਸਜ਼ਣ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚਚੋਂ ਹਕ ਲੈ ਲਏ ਸਾਰਾ, ਸੁਜਾਰਾ ਹੋ ਕੇ ਦੂਜਾ ਹਿਸਾ ਨਾ

ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ । (੧੩ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਵਿਰਲਾ ਵਿਚਚੋਂ ਪਦਮਾਂ, ਪਦ ਸਾਚਾ ਵੇਰਵ ਰਖੁਣੀ ਮਨਾਈਆ । ਦੂਸਰ ਚੁਕਕੇ ਨਾ ਕਦਮਾਂ, ਕਦੀਮ ਦੀ ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਭੁਗਤੇ ਨਾ ਸੁਕਦਮਾ, ਸਚ ਸੁਕਾਮ ਜਾਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮਣ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਦਮਾ, ਦੁਖ ਦਰ੍ਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਬਦਨਾ, ਬਦਲਾ ਅਗਲਾ ਦਾ ਸੁਕਾਈਆ । ਮਨੁਆ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਗਲਾ, ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਸੁਰਤ ਉਠਾਈਆ । ਭਟਕਣਾ ਪਏ ਨਾ ਵਿਚਚ ਜਾਂਗਲਾਂ, ਜੂਹ ਕੰਦਰਾਂ ਨਾ ਰਖੋਜ ਰਖੁਝਾਈਆ । ਭੀਡੀ ਗਲੀ ਪਏ ਨਾ ਲੱਧਣਾ, ਮਨਦਰ ਸਾਚੇ ਦਾ ਟਿਕਾਈਆ । ਮਾਂਗਤਾਂ ਕੋਲਾਂ ਪਏ ਨਾ ਮਾਂਗਣਾ, ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਮੰਗੇ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦਸ਼ ਕੇ ਸਾਚੀ ਬਨਦਨਾ, ਬਨਦੀਰਖਾਨੇ ਵਿਚਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢੁਆਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਦੂਜੇ ਘਰ ਨਾ ਕਰੇ ਅੜਾ, ਆਰਜੂ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਫੜਾ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ । ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਦੁਖ ਵਿਚਚੋਂ ਵੰਡੇ ਦਰ੍ਦ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੀ ਫੋਲ ਕੇ ਫਰਦ, ਫਰਮਾਂਬਰਦਾਰਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਲਗਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਵਰਗ, ਵਾਹਿਦ ਕਲਮਾ ਇਕ ਪਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਚ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅੜੀਨ, ਭਯ ਭਉ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ । ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਏ ਚੀਨ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਜਗਤ ਮਹੀਨ, ਪੈਂਡਾ ਅਗਲਾ ਲਏ ਸੁਕਾਈਆ । ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਤਸਲੀਮ, ਤਸਥੀ ਮਾਲਾ ਗਲੋਂ ਸੁਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਂਝਾ ਦੇ ਧਕੀਨ, ਧਕ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਮੁਸ਼ਾਰਦ ਤੋਂ ਦਸ਼ੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਲੀਮ, ਸੁਰੀਦ ਸੁਰਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਮਗੀਨ, ਗੁਸ਼ਾ ਗਿਲਾ ਦੇਵੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਨਰ ਮਦੀਨ, ਆਤਮ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । (੧੩ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਹੈਰਾਨੀ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ । ਮਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੰਜਲ ਵੇਰਵੇ ਸਚ ਅਸਾਨੀ, ਅਹਿਸਾਨ ਵਿਚਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੂਹ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੇਗਾਨੀ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਧਾ ਵੇਰਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਬੁਤਖਾਨੀ, ਖਾਲਸ ਰੰਗ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮੰਜਲ ਪੁਛਣੀ ਪਏ ਨਾ ਰੁਹਾਨੀ,

ਪੌਡੇ ਢਣਡੇ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਕਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਉਧਾਰ ਨਾ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਜਗਤ ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤਕਕੇ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਝੁਲਲੇ ਥਾਉੱਂ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਝਗੜਾ ਚੁਕਾਵਣਹਾਰਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀਵਾਨੀ, ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਫਿਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੋਚ, ਗਮ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕਦੇ ਸਮਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਰਿਹਾ ਲੋਚ, ਲੋਚਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਘਰ ਵਿਚਚ ਠਾਕਰ ਕਰੇ ਖੋਜ, ਬਾਹਰ ਲਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਚਰਨ ਸਾਚੀ ਮੌਜ, ਮਜਾ ਅੰਦਰਾਂ ਦਾ ਚਰਖਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਕਪਡੇ ਰੰਗਿਉੱਂ ਦੇਵੇ ਜੋਗ, ਜੁਗਤੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਯਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਰੋਜ, ਰੋਜ਼ਧਾਂ ਤੋਂ ਲਵੇ ਬਚਾਈਆ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲਵੇ ਰੋਕ, ਹੁਂਗਤਾ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਸੁਣਾ ਕੇ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੂਰਖਮ ਮੇਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਗੁਆ ਕੇ ਚਿੱਤਾ ਸੋਗ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਜਗ ਵਿਛਡਧਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਖਾਜ, ਜੜੀਆ ਭੰਨ ਭਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੂਸਰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮੁਹਤਾਜ, ਆਸਾ ਵਿਚਚ ਨਾ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਬੇੜੇ ਚਾਢ ਜਹਾਜ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਬਦਲ ਰਿਵਾਜ, ਰਵਾਦਾਰੀ ਪਿਛਲੀ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਦਸ਼ਾ ਕੇ ਇਕਕ ਅਦਾਬ, ਸਿਖਿਆ ਸਿਰਖ ਸਿਰਖ ਦੂਢਾਈਆ। ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਸਚੀ ਨਿਕਲੇ ਆਵਾਜ, ਸੋਹੱਫ ਢੋਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਰਾਜ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਆਪ ਜਗਾਈਆ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਦਗੇਬਾਜੀ ਤੋਂ ਲਵੇ ਬਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਦੀਪ ਜਗਾ ਚਰਾਗ, ਚਾਰਾਗਾਹਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਫਿਰਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਸ਼ਾ ਸਮਾਜ, ਸਮਗ੍ਰੀ ਇਕਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਡਾ ਕਰ ਆਬਾਦ, ਇਬਾਦਤ ਆਪਣੀ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਖਾਕੀ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਪੋਸ਼ਾਕ, ਪੋਸ਼ੀਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਿਹਾ ਢੁਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸਦ ਰਕਖੇ ਹਤਥ ਪੁਸ਼ਤ, ਪਨਾਹ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਦਰਸ਼ਤ, ਕੂੜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਵੰਡੇ ਮੁਫਤ, ਕੀਮਤ ਕਰਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਵਾਸਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਫੇਰ ਤਲਟ, ਗਰਭ ਜੂਨ ਨਾ ਫੇਰ ਭਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮੁਰਦਾ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਸ਼ਰਦ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਧਾਰ ਚਲੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਦਰ ਜੁੜਦਾ, ਜੋੜੀ ਆਪਣੀ ਲਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਰਾਗ ਸੁਣਾ ਕੇ ਸ਼ਬਦੀ ਤਾਲ ਸੁਰ ਦਾ, ਸੁਤਿਆਂ ਲਾਏ ਤਠਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਅਨ੍ਧ ਧੋਰ ਦਾ, ਘਰਾਨਾ ਸਾਚਾ ਦਾ ਵਸਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਚੁਕਾ ਕੇ ਠਗ ਚੋਰ ਦਾ, ਚੁਰਸਤੇ ਸਾਰੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਲੋੜ ਦਾ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਪੈਂਡਾ ਮੁਕਾਵੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਦਾ, ਕੁਲਲ ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਦਧਾ ਕਮਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਖਾਜਾ ਇਕਕੋ ਖੋਲ੍ਹਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ

ਕੁਕਰਮ ਕਦੇ ਨਾ ਫੋਲ ਦਾ, ਜਗਤ ਕਰਮਾ ਦੀ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,
ਸ਼ਬਦ ਕਂਡੇ ਤਰਾਜੂ ਸਾਚੇ ਤੋਲਦਾ, ਧੜੀ ਵਡੇ ਸੇਰ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। (੧੩ ਜੇਠ
ਵੇਲੇ ਸੰ ੨ ਮਾਈ ਲਛਮੀ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਬਦਲੇ ਕਦੇ ਨਾ ਮਨਸਾ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸੋਹੁੰ ਰੂਪ ਬਣਯਾ
ਰਹੇ ਹੱਸਾ, ਚਤੁਰਮੁਖ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਬੰਸਾ, ਅੰਦਰ ਦੇ ਬੰਧੂ
ਬਨਦਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਹੱਕਾਰੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੰਸਾ, ਕੂੜਾ ਗਢ ਦਏ ਤੁਡਾਈਆ। ਜਨਮ ਮਰਨ
ਚੁਕਕੇ ਸੰਸਾ, ਗੇਡ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਦੂੰਝ ਛੈਤ ਰਹੇ ਨਾ ਹਿੱਸਾ, ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਵੇਰਵੇ ਸੰਬੰਧ
ਲੋਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਿਨਸਾ, ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਰਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਬਿਨ
ਭਗਤਾਂ ਝਾਗੜਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚੁਕਕਿਆ ਜੂਹ ਪਿਣਡ ਦਾ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ।
ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਸੰਬੰਧ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨਿੰਦ ਦਾ, ਨਿੰਦਕ ਹੋ ਕੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ
ਜਾਣੇ ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਸਾਗਰ ਸਿੰਘ ਦਾ, ਸੰਗੀ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਜਗਤ ਸਕਾਨ ਹੁਜ਼ਰਾ
ਬਣਯਾ ਰਹੇ ਚਿੰਦ ਦਾ, ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਿਆਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਛੁਈਆ। ਲੇਖਾ ਸੁਕੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਿੰਦਗਾਨੀ
ਜਿੰਦ ਦਾ, ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚਿਆਂ ਜਿੰਦਗੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਰਾਗ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁਰਾਂ ਵਾਲੀ ਕਿੰਗ
ਦਾ, ਸਾਚੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਖੇਲ
ਰਖੇਲ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ ਦਾ, ਗਹਰ ਗਵਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਵੇ ਦੋਜ਼ਰਖ ਬਹਸ਼ਤ, ਸਵਗ ਵਿਚਚ ਭੇਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਲਾਈਆ। ਅਪਛਰਾਂ
ਭੋਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਹਸਤ, ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਨੇ ਇਘਟ, ਆਸਕ
ਮਾਸ਼ੂਕ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਬਾਹਰ ਕਛੁਈਆ। ਸਦਾ ਰਖੁਲੀ ਰਕਰਵੇ ਦ੃਷ਟ, ਦਿਵ ਨੇਤਰ ਵਿਚਚ ਰੁਣਨਾਈਆ।
ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅੰਤ ਅਰਖੀਰੀ ਚੁਰਾਸੀ ਦੀ ਤਾਰਨ ਆਵੇ ਕਿਸ਼ਤ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਹਿਸਾਬ ਬੇਬਾਕ ਕਰਾਈਆ।
ਏਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਵਸ਼ਿ਷ਟ, ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਵਿ਷ੇਸ਼ ਇਕਕੋ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ
ਦੀ ਕਲਪਣਾ ਵਿਚਚ ਅੰਤਰ ਨਾ ਜਾਵੇ ਮ੍ਰਿ਷ਟ, ਭਰਮਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਅਧੁਧਾ
ਨਿਵਾਸੀ ਵੇਰਵ ਲਿਸਟ, ਫਰਸਤ ਅਗਲੀ ਦਿਤੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਪਿਛਾਂ ਭਾਰਤ ਰਖੇਲ ਹੋਣਾ
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼, ਵੈਰੀ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਉੰ ਹੋਣਾ ਟਾਂਕ ਜਿਸਤ, ਇਕਕ ਦੋ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ।
ਸਤਿ ਧਰਮ ਹੋਣਾ ਨਿਸਟ, ਨਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚਿਆਂ
ਸਾਰਧਾਂ ਜਾਣਾ ਰਿਵਸਕ, ਪਲਲ੍ਹ ਜਗਤ ਨਾਲੋਂ ਛੁਡਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਆਪਣੀ
ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਲਿਖਤ, ਜੋ ਭਵਿਖਾਂ ਵਿਚਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮੜੀ ਗੋਰ ਕਬਰ, ਲੇਖਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ। ਰਾਹ
ਤਕਕੇ ਨਾ ਧਰਤੀ ਤੁਹਾਨ ਨੀਲਾ ਅੰਬਰ, ਜਿਮ੍ਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਅੰਦਰ ਕਰ
ਕੇ ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦ, ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਤਕਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜਾਮ ਪਾਲਾ ਪੀ ਕੇ ਇਕਕੋ ਸਥਾਨ, ਸਥਾਮ

ਬੈਖਰੀ ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਚਾਰੇ ਜਾਏ ਤਜਾਈਆ। ਸੁਣੋ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰ ਦੀ ਰਖ਼ਬਰ, ਸ਼ਾਸ਼ਕਾਂ ਵਾਲੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲੇਖ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਰਖ਼ਡ, ਗਲਤੀ ਵਿਚਚ ਦੁਰਸਤੀ ਕਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਸਾਧ ਸਨਤ ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਕਕਾ ਜਿਹਾ ਟਬਰ, ਟਪਧਾਂ ਵਾਲੀ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਪਢਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਚਰਖਣਡ ਕੀਤੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਦਰ, ਬੇਕਦਰੀ ਹੋਈ ਲੁਕਾਈਆ। ਵਾਣਿਘਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਰਾਮ ਕਲਿਜੁਗ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਤਰੀਆਂ ਨੇ ਪਹਨਾਂ ਰਖ਼ਦਰ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਨਹੀਂ ਸਥਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰਨਾ ਪਧ਼ਾਰ, ਉਪਦਰ ਵਿਚਚ ਵੇਰਵੇ ਜਗਤ ਲੁਕਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਹੋਵੇ ਕਤਲ, ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਤਨ, ਪੈਗ਼ਬਰਾਂ ਦਾ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਯਤਨ, ਧਰਾਤਾਈ ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਵੇ ਰਕਖਣ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਚੋਂ ਵਰੋਲੇ ਮਕਖਣ, ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਰਵੇ ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਛਮ ਦਕਖਣ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕੂੰਝੀ ਕਿਧਾ ਜੜ ਆਵੇ ਪਵਣ ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ। (੧੩ ਜੇਠ ਸ਼ ਸੰ ੨ ਮਾਨ ਕੌਰ ਦੇ ਘਰ)

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤਾਲੇ ਲਗੀ ਰਹੇ ਸਦਾ ਕੁੰਜੀ, ਕੁਫਲ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਿਲੀ ਰਹੇ ਪ੍ਰੰਜੀ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਛੁ ਦੇਣੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਦੇਣੀ ਪਏ ਨਾ ਚੁੰਗੀ, ਸ਼ਰਅ ਮਸੂਲ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗ੍ਰੰਗੀ, ਗੁਣ ਗਹਰ ਗਭੀਰ ਸਦ ਗਾਈਆ। ਬਿਨ ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਵਸਤ ਲਾਭੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਢੂੰਡੀ, ਸ੃਷ਟ ਸਬਾਈ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾ ਕੱਵਲੀ ਕਰਨੀ ਊਂਧੀ, ਨਾਭ ਵਿਚਚੋਂ ਆਬ ਦੇਣਾ ਚੁਆਈਆ। ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਖਾ ਕੇ ਦਾਲ ਮਸਰ ਮੂੰਗੀ, ਅੱਜ ਆਪਣਾ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਉੱਦੀ, ਅਮਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਦਾਤ ਬਰਖਣ ਲਗੇ ਨੌਹੋਂ ਦੀ, ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਧਾਰ ਮਿਲ ਜਾਏ ਅਮੂਤ ਮੇਹੋਂ ਦੀ, ਮੇਘਲਾ ਇਕਕ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਖੇਲ ਤਕਕੀਏ ਅਛਲ ਅਮੇਓ ਦੀ, ਜਨ ਭਗਤ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਸੇਜ ਮਾਣੀਏ ਓਸ ਪਿਓ ਦੀ, ਜਿਥੇ ਮਤਰੇਆ ਭਗਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਸ਼ਰੀਣੀ ਰਕਖਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਧਿਓ ਦੀ, ਘੂਤ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵੇਰਖਣੀ ਅਗਮੀ ਦਿਤ ਦੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਤਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜੋਡੇ ਰਿਖਤਾ, ਬੰਧਨ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਰਕਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਫਰਿਖਤਾ, ਫਰਿਸਤ ਵਿਚਚੋਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਾਹਰ ਕਛੁਈਆ। ਇਕਕੋ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਤੇ ਕਰੇ ਨਿਸਚਾ, ਦੂਜਾ ਇਛਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸਦਾ, ਦਫ਼ ਦਿਸ਼ਾ ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਗ੍ਰੂਹ ਵੇਰਵੇ ਧੁਰ ਦੇ ਮਿਤ ਦਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਡਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਵੇਲਾ ਜਿਤ ਦਾ, ਹਾਰ ਨੇਡ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਡਾ ਨਾਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮੁਨ ਰਿਕਖ ਦਾ, ਜੋ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚਚ ਬਹ ਕੇ ਧੂਣੀਆਂ ਰਹੇ ਤਪਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਜਗਤ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਦਾ, ਜੋ ਸੁਰਖ ਕਾਰਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਸਾਡਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕੱਕਾਰ ਇਕਕ ਦਾ,

ਇਕ ਇਕਲਲੇ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੇ ਭਗਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੂਂ ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਦਾ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਕਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਦੇ ਕਰਵਟ ਵਾਲੀ ਪਿਛ੍ਹ ਦਾ, ਪਿਛਲਾ ਅਗਲਾ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਸਫਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸਵਾ ਗਿਠ ਦਾ, ਕਪਨੀ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਦਵਾਰਾ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਪਥਰ ਇਛੁ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੇ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਰ ਘਟ ਦਿਸਦਾ, ਦੇਸ ਦੇਸਨ ਤਰ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਨਾਮ ਲਏ ਕੋਈ ਨਾ ਮੁਲਲ ਦਾ, ਕੀਮਤ ਕਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਅੰਦਰ ਤੁਲਦਾ, ਭਾਣੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਦੇ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਦਾ, ਕੁਲ ਮਾਲਕ ਕੁਲ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਨਜਾਰਾ ਤਕਕ ਤੇਰੇ ਅਸਲ ਅਸੂਲ ਦਾ, ਵਸਲ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਫੜ੍ਹੂਲ ਦਾ, ਫੈਸਲਾ ਹਕ ਦੇਣਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਧਾਦ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁਲਲਦਾ, ਮੁਲਲੇਖੇ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਚਲੇ ਤੇਰੇ ਭਾਉ, ਭਵਰ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਜਪੇ ਸਾਚਾ ਨਾਉੱ, ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਚਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਵਸੇ ਤੇਰੇ ਗਾਊੱ, ਗਲੀ ਕੂਚੇ ਫਿਰੇ ਨਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪਕਡ ਉਹਨਾਂ ਬਾਹੋਂ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਨਤ ਦੇ ਠੰਡੀ ਛਾਊੱ, ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਦੇ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਸਚਚਾ ਨਿਯਾਊੱ, ਅਦਲ ਇਨਸਾਫ ਦੇ ਵਰਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤੈਨੂੰ ਕਰਦੇ ਵਾਹੋ ਵਾਹੋ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਚਚਾ ਚਾਓ, ਘਨੇਰਾ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪਾਨ੍ਧੀ ਮੁਲਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਹੋਂ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਇਕਕੋ ਲਭਦਾ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਝਾਗੜਾ ਸੁਕਕੇ ਹਥ ਦਾ, ਜਗਤ ਸਬਬ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਵਿਛੋੜਾ ਮਿਟੇ ਪਿਛਲਾ ਕਬਦ ਦਾ, ਕਦੀਮ ਦੇ ਕਰਮ ਦੇਵੇ ਕਟਾਈਆ। ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਇਕਕੋ ਰਥ ਦਾ, ਜੋ ਰਹਮਤ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ। ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਸਦ ਦਾ, ਸੁਨੇਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਪਹੁੰਚਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਨਾਲ ਲਗਦਾ, ਲਗ ਮਾਤਰ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਜਗਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਭਵਰੀ ਵਿਚਚੋਂ ਕਢੁਦਾ, ਇਸ਼ਾਰਾ ਅਗਲਾ ਇਕਕ ਵਰਵਾਈਆ। ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਜਿਥੇ ਸਜਦਾ, ਸਾਜਣ ਇਕਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਨਗਾਰਾ ਇਕਕੋ ਵਜਦਾ, ਨਾਮ ਅਗਸ਼ਾ ਹੋਏ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਨਿਰਾਲਾ ਇਕਕੋ ਜਗਦਾ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਜਿਥੇ ਵਸਦਾ, ਦਰ ਘਰ ਠਾਂਡਾ ਸੋਹਣਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਮਾਲਕ ਓਸੇ ਹਕ ਦਾ, ਜਿਸ ਹਕ ਵਿਚਚ ਸ਼ਕ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦਾ ਪੈਜ ਰਕਖਦਾ, ਭਗਤਾਂ ਭਜਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। (੧੩ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਮਾਯਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੃ਹ)

जन भगत भवे किसे ना कूट, कुटीआ जगत ना कोई बणाईआ। र्खाक रमा ना बणे अवधूत, माटी रवेह ना कोई उडाईआ। गली गली ना करे कूच, घर घर ना अलरख जगाईआ। भाग लगाए काया पंज भूत, भाओ आपणा पूर कराईआ। चिन्ता गम मिटा के दूख, दलिदर दए गवाईआ। संसा रोग जाए चूक, चुकन्ना हो के वेरव वरवाईआ। सति सच दी पावे सूझ, बुद्ध बिबेक बणाईआ। घर तक्क महल्ल अरूज, पेरव पेरव खुशी प्रगटाईआ। झगड़ा रहे ना एक दूज, दूआ एका नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दे रंग आप समाईआ।

जन भगत वस्तू लभे ना किसे बजार, गली गली ना फेरा पाईआ। नेत्र रोवे ना जारो जार, हन्जां धार ना कोई वहाईआ। अन्तर अन्तर करे सच प्यार, मंत्र फुरने वाला गाईआ। बसन्तर सके कोई ना साड़, अगनी तत्त ना कोई जलाईआ। प्रकाश होवे नाड़ नाड़, हाड़ी माटी सोभा पाईआ। साचा वेरवे इकक अरयाड़, सुरती शब्दी मिल के रंग रहे वरवाईआ। शब्द अनादी वज्जे ताड़ ताड़, पंच विकारा सिर ना कोई उठाईआ। सदा खुलया रहे किवाड़, बंधन बन्द ना कोई कराईआ। देणी पए ना किसे आड़, आङ्गत जगत ना कोई वरवाईआ। इकको दरस करे निरँकार, निरवैर मिल के खुशी मनाईआ। जो सुणे सदा पुकार, पारब्रह्म बेपरवाहीआ। जन भगतां होवे मददगार, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। कलिजुग होण ना देवे खुआर, खुआरी गवारी दोवें लेरवे पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सच्चा अधार, धीरज धीर इक वरवाईआ।

जन भगत पुस्तक पढे ना कोई कताब, कुतबरवाना फोलण कोई ना जाईआ। सतार वजाए ना कोई रबाब, सरंगा कंध ना कोई लगाईआ। मुहब्बत विच्च मिले इकक अहबाब, जो मेहर नजर उठाईआ। प्याला देवे हयाते आब, आबरू रकरवे थाउँ थाईआ। साचा बरखा के हक्क खताब, खता पिछली साफ़ कराईआ। जन्म जन्म चों कर आजाद, मार्ग साचा दए वरवाईआ। जिहड़ा होवे ना कदे बरबाद, अबादी विच्च बहुती संखिआ ना कोई जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साची दाद, दाम्तान अवर ना कोई दोहराईआ।

जन भगत होए ना कदे दिलगीर, जिंदादिल नजरी आईआ। दर दर दरवेश ना बणे फकीर, फ़िकरा प्रभ दा ढोला गाईआ। शरअ वाली पाए ना कोई जंजीर, डोरी तन द ना कोई बंधाईआ। सागराँ विच्चों लभे ना नीर, अमृत आत्म रस चवाईआ। साहिब स्वामी इकको कर के दस्तगीर, दस्त दस्त नाल मिलाईआ। सदा रहे बगलगीर, हम साजण हो के सोभा पाईआ। जिथ्ये पढ़नी पए ना कुरान मजीद, आइत सुणन कोई ना आईआ। सदा खुशी रहे तबीअत, तब्बा तबीब ना कोई बदलाईआ। नजरी आए हक्क असलीअत, असल वेरवे चाउँ चाईआ। भगत भगवान जाण वलदीअत, वाहद इकको सीस निवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं

ਭਗਵਾਨ, ਦਸ਼ਣਹਾਰਾ ਸਚ ਨਸੀਹਤ, ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਨਸ਼ਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। (੧੨ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਬੀਬੀ ਸ਼ਾਹਣੀ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਪਢੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ, ਸਿਖਿਆ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਵੱਡੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਜੋ ਝੜ੍ਹਾਂ ਪਥਰਾਂ ਨਾਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਹਾਵੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਾਲਾ, ਜੋ ਬੁੰਦ ਬੁੰਦ ਮਿਲ ਕੇ ਵਣ ਵਹਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਘਾਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਲਾ, ਘਾਯਲ ਮਾਧਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ, ਅਕਲ ਆਪਣੀ ਛਡ੍ਹ ਚਤਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਪਢੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਕਤਬ ਮਦਰਸੇ, ਸਥਕ ਲੈਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਨਾ ਉਪਰ ਕਿਸੇ ਫਣੇ, ਫਣੀ ਫਣੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਕੈਦਾ ਰਖੀਦੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹਣੇ, ਊਂਗਲਾਂ ਅਕਰਵਰਾਂ ਤੱਤੇ ਘਸਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਰਕਵੇ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਸਿਖਿਆ ਸਾਚੀ ਦਸ਼ੇ, ਦਸਮ ਦਵਾਰੀ ਤੋਂ ਅਗੇ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚਕਾਰੇ ਪਕਕੇ, ਮੇਹਰ ਮੋਹਰ ਨਜ਼ਰ ਲਗਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਰਕਵੇ ਪਹਰ ਅਟ੍ਹੇ, ਅਠਾਂ ਤਤਾਂ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਮੇਟ ਕੇ ਰਣੇ, ਲੇਖਾ ਅਗਲਾ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਪਢੇ ਨਾ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਉਸਤਾਦ, ਹਿੰਦਸਾ ਹਰਫ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਬੰਧਨ ਪਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਜ, ਜਾਤੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ, ਵਧਾਓ ਘਟਾਓ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਰਕਵੇ ਧਾਦ, ਧਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਾ ਕਦੇ ਮੁਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਕਾਧਾ ਖੇੜਾ ਕੀਤਾ ਆਬਾਦ, ਇਬਾਦਤ ਆਪਣੀ ਦਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਦਰ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ, ਸੁਤਧਾਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਇਕਕ ਟੁਢਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਦਾ ਸਵਰਾਜ, ਸਰੋਪਾ ਇਕਕ ਰਖਵਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਬਦਲ ਰਿਵਾਜ, ਰਾਹ ਆਪਣੇ ਲਏ ਚਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਮੁਹਤਾਜ, ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚੇ ਬੇਡੇ ਚਾਢ੍ਹ ਜਹਾਜ, ਜਗਤ ਜਹਾਲਤ ਵਿਚਕਾਰੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। (੧੩ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਅਵਸਥਾ ਸਦਾ ਬਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਤਲੋਕ ਦੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਅਗਮੀ ਰੰਗ ਚਢਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬਣਾਉੱਦਾ ਰਹੇ ਦਲਾਲ, ਵਿਚੋਲਾ ਹੋ ਕੇ ਵਿਚਲਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਮੁਰੀਦਾਂ ਮੁਸ਼ਰਦ ਹੋ ਕੇ ਸੁਣਦਾ ਰਹੇ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਫੋਲ

फुलाइंदा । निरगुण हो के वसदा रहे नाल, सरगुण मेला आप कराइंदा । जुग जुग जगत चले अब्बलड़ी चाल, भगत भगवन्त आपणी कारे लाइंदा । साचा मंत्र अन्तर निरंतर देवे सिखाल, इष्टी दृष्टी इकको घर वसाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच दवारा दस्स सच्ची धर्मसाल, धर्म दी धिर आपणे नाल रखाइंदा ।

जन भगत मांगे इकक दवार, घर ठांडे डेरा लाईआ । जिथे मिले वस्त नाम हरि थार, थिर घर वज्जदी रहे वधाईआ । साची चढ़ी रहे खुमार, खुशी आपणा रंग वरवाईआ । भरमे भुल्ले ना विच्च संसार, सहिसा गम ना कोई सताईआ । आत्म माणे आपणी बहार, बसन्त बसन्त विच्चों प्रगटाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच देवणहार अधार, आदर इकको घर रखाईआ ।

जन भगत सद पूरी होवे मुराद, मुरीद मुशर्द मिल के खुशी मनाईआ । ठाकर करदा रहे इमदाद, मेहरवान हो के आप सहाईआ । आपणे उपर रखवे शाकर शाद, शदीद रोग ना कोई सताईआ । करनी होण ना देवे बरबाद, करता कर्म वेरव वरवाईआ । लेरवा अगे मंगे ना कोई जुआब, जवाब तल्बी विच्च ना कोई रखाईआ । दो जहान देण शाबाश, वाहवा कर के ढोले गाईआ । पुरख अकाल होया साथ, सगला संग निभाईआ । झगड़ा पृथमी आकाश, गगनां उत्ते मंगल वेरव वरवाईआ । लेरवे लग्गा साह स्वास, सवारथ मिली माण वडयाईआ । दीआ जोत होई प्रकाश, बाती कमलापाती नाम टिकाईआ । प्रभ चरन मिल्या परताप, परत फेर कोई ना आईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत सुहेले वेरव के आप, आपणे घर टिकाईआ ।

जन भगत मालक साचे घर दा, घिरना विच्च कदे ना आईआ । जिथे इकको दीपक जगदा, जग्गा जग्गा ना कोई रुशनाईआ । पुरख अकाल सच सिँधासण सजदा, सोभावन त डेरा लाईआ । हुक्म सुनेहड़ा जुग जुग घलदा, फरमाना आप उपाईआ । लक्ख चुरासी चोली रंगदा, तन माटी कर सफाईआ । जन भगतां सच बेनन्ती मन्दा, सुणनहार गुसाईआ । कदे कच्चा ना होवे कन्न दा, चुगली निन्द्या सुणन कोई ना पाईआ । प्यारा बणे साचे जन दा, जो जन्म प्रभ दी झोली पाईआ । पूरा लेरवा करे पवण स्वास दम दा, दामन आपणा दए फङ्गाईआ । लेरवा रहे ना कोई मन दा, मनसा मोह कूँड दए चुकाईआ । कर प्रकाश साचे चन्न दा, अन्ध अन्धेरा दए मिटाईआ । भेव खुल्ला के हँ ब्रह्म दा, पारब्रह्म आपणे विच्च समाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचा सद साचे घर टिकाईआ ।

हरि भगत वेरवे गृह ठंडा, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ । जगत वासना विच्च ना होए गंदा, कूँडी क्रिया ना कोई रखाईआ । रसना वाला सुणे ना कोई छन्दा, अगम्मी नाद करे शनवाईआ । वासना वाला दिसे ना कोई बन्दा, बन्दगी विच्च बंधन सारे जाए तुङ्गाईआ । मंजल पौड़ी पार होवे डण्डा, डण्डौत कर के सीस झुकाईआ । पूरी होवे मनसा आसा

उमंगा, सहिसा सहिम रहे ना राईआ। धाम सुहावणा मिले चंगा, चंगिआईआं बुरयाईआं दा लेखा दए मुकाईआ। चरनां हेठां वैहन्दी वरखाए गंगा, गोदावरी सुरसती जमना झुक झुक लागण पाईआ। मिले मेल सूरा सर्बंगा, साहिब स्वामी नजरी आईआ। जिस दा प्यार इक्क अनन्दा, चिन्ता रोग दए गवाईआ। सच दवारा वरखावे धुर दरगाह ठंडा, सचरवण्ड निवासी मेहर नजर उठाईआ। जन भगत प्रभ देवे सच सुगंधा, दुरगंधां अंदरों बाहर कहुआईआ। दीन दयाल हो बख्शांदा, बख्शाश रहमत आप वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां कारन सच दवार दा सदा खुल्ला रक्खे जंदा, कुफल काफर बन्द ना कोई कराईआ। (१४ जेठ श सं २ हरी सिंघ दे गृह)

जन भगत प्रेम प्यारा निर्मल जोत, इष्टां दा इष्ट इक्को वेरव वरवाईआ। धाम वेरवे सचरवण्ड दवारा धुर दा कोट, बंक दवार छप्पर छन्न ना कोई छुहाईआ। मन बुद्धि दी करे ना सोच, अनभव अंदर आपणी अकर्ख खुल्लाईआ। लेखा जाणे ना लोक परलोक, ब्रह्मण्डां खण्डां ध्यान ना कोई लगाईआ। इक्को पतिपरमेश्वर पुरख अकाल दी रक्खे ओट, ओङ्क आपणा आप ओसे विच्च समाईआ। साचा ढोला गाँड़ा रहे सलोक, तूं मेरा मैं तेरा राग अलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां अंदर साचा नूर करे रुशनाईआ।

जन भगत इक्को होवे धार, धारना विच्च दूजी कदे ना आईआ। नाता तोङ सर्ब संसार, संसारी अंदर आपणा आप समाईआ। सति धर्म दा बोल जैकार, तूंही तूंही राग अलाईआ। दर वेरव ठंडा दरबार, नमस्ते कह के सीस झुकाईआ। कूड़ी क्रिया विच्चों होए बाहर, माया ममता ना कोई सताईआ। मंजल चढ़े जगत दुष्घार, दुशमण अंदरों बाहर कहुआईआ। सुरती शब्दी कर प्यार, परा पसन्ती मद्भम बैखरी लेखा दए मुकाईआ। एका रंग माणे कन्त भतार, आत्म सेजा सोभा पाईआ। दीआ बाती कमलापाती घर करे उजिआर, उजाला निराला आपणा इक्क दरसाईआ। जिस दा हुक्म चले सदा जुग चार, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग ना कोई उलटाईआ। सो भगत सुहेला आवे आपणी वार, वारता पिछली वेरव वरखाईआ। लकर्ख चुरासी विच्चों लए उबार, निरगुण हो के सरगुण लए जगाईआ। जिस दा लेखा कागत कलम ना लिखणहार, कातब चले ना कोई चतराईआ। संदेशे विच्च सुनेहड़ा देवे आप निरँकार, हुक्मे अंदर हुक्म आप मनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत सुहेले लावे पार, पारस रूप देवे वरखाईआ।

जन भगत दूसर कोई ना जाणे जुगत, जुगती विच्च कदे ना आईआ। कदी ना मंगे मुकत, मुकती तों परे आपणा घर वसाईआ। जिथ्ये प्रभ दा दर्शन होवे मुफ्त, टकयां दी

ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮਾਤ ਗਰਮ ਫੇਰ ਨਾ ਆਵੇ ਉਲਟ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕੂੜੀ ਕਿਧਾ ਮੇਟੇ ਲੀਕ, ਲਕੀਰ ਫਕੀਰ ਨਾ ਕਦੇ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਮਂਗੇ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਇਕਕੋ ਲਏ ਧਿਆਈਆ। ਜੋ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਊੱਚ ਨੀਚ, ਰਾਓ ਰਕਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਸਦਾ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਵਿਚਚ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਫਸਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਠਾਂਡੀ ਕਰੇ ਸੀਤ, ਅਮ੃ਤ ਧਾਰਾ ਸੁਰਖ ਚਵਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਧੁਰ ਦੀ ਦਸ਼ੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬਣੇ ਕਦੇ ਖਾਦਮ, ਸਿਖਦਮਤਗਾਰ ਇਕਕੋ ਘਰ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮਾਨਸ ਰੂਪ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਾ ਆਦਮ, ਹਵਾ ਪਵਣ ਨਾਲ ਉਡਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਹਨਾ ਧਾਦਵ, ਧਿਦਿਪ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਵੇਰਵੇ ਤਬਾਦਲ, ਤਬਦੀਲੀ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਤਕਕੇ ਆਦਲ, ਅਦਲੀ ਹੋਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਥੇ ਦੂਜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਤਲ, ਮਕਤੂਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਜਲਵਾ ਹੋਏ ਬਾਤਨ, ਜਾਰਾ ਜਾਰਾ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਦਿਸੇ ਸਾਥਨ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਪਢੇ ਗਾਥਨ, ਢੋਲਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿ ਦਵਾਰਾ ਦਸ਼ੇ ਧੁਰ ਦਾ ਪਾਤਨ, ਪਤਨ ਇਕਕੋ ਦਾਏ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਦੂਜੇ ਜਾਏ ਕਦੇ ਨਾ ਪਤਨ, ਘਾਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਕਕੋ ਕਰੇ ਯਤਨ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੁੜ ਕੇ ਜਾਣਾ ਓਸ ਵਤਨ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹ ਵਿਚਚੋਂ ਹੋਈ ਜੁਦਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪਤ ਆਪੇ ਆਵੇ ਰਕਖਣ, ਰਕਖਧਾ ਕਰੇ ਥਾਉ ਥਾਈਆ। ਦਰਸ ਵਰਖਾਵੇ ਆਪਣੀ ਅਕਖਣ, ਆਰਖਰ ਆਪਣਾ ਪੱਛਦਾ ਦਾਏ ਉਠਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਆਵੇ ਵਸਣ, ਉਹਲਾ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਚਾ ਮਾਰਗ ਆਵੇ ਦਸ਼ਸਣ, ਸਹਜੇ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਆਪਣੇ ਹਤਥਨ, ਦੂਸਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਫਡਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਆਤਮ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਕੇਲੀ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਂਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣੇ ਬੇਲੀ, ਬੇਲੇ ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾਡ ਪਹਾੜ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਸਤਿ ਪਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਚੇਲੀ, ਮੁਹਬਤ ਮਹਬੂਬ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਂਦਾ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬਣਾ ਸਹੇਲੀ, ਸਜ਼ਜਣ ਹੋ ਕੇ ਸਾਂਗ ਰਖਾਇਂਦਾ। ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੀ, ਖਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਛੁਪਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੀਸ ਰਕਖੇ ਓਸ ਹਥੇਲੀ, ਜਿਸ ਹਤਥ ਤਤੋਂ ਫੜ ਪਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਟਾਇਂਦਾ। (੧੪ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਵਕੀਲ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰੁ)

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਧਾਮ ਮਿਲੇ ਅਨਡਿਡ੍ਹਾ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਿਲੇ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਇਕਕੋ ਮਿਛਾ, ਵਿਰਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੋ ਜਾਏ ਚਿਛਾ, ਕਾਲੀ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਦਾ ਅੱਨਤ ਅੱਖੀਰੀ ਨਿਕਲੇ ਸਿਛਾ, ਸਿਵੇਬਾਜੀ ਸੁਕਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕਕੋ ਮਿਲੇ ਪਿਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋ ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹਿੱਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਨਿਤ ਨਵਿੱਤਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਪਿਛਾ, ਪਲਲ੍ਹ ਗੰਢ ਨਾ ਕਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਰਿਚਾ, ਰਚਛਕ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਪਾਉੱਦਾ ਰਹੇ ਮਿਕਰਖਾ, ਮਿਕਰਖਕ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇ ਵੱਡਾ ਨਿਕਕਾ, ਨਿਕਕਾ ਵੱਡਾ ਜਨ ਭਗਤ ਮਾਂਗੇ ਇਕਕੋ ਸਰਨਗਤ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ।

ਮਾਲਕ ਮਿਲੇ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਬੇਪਰਖਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਜਲ ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਅਫ਼ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਪਢਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੀਵਣ ਵਿਚਚ ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਨ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਖੜ੍ਹਨ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿੱਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਨਾ ਕਦੇ ਜਲ ਮੀਨ, ਵਿਛੋੜਾ ਅੱਨਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਸੁਕਾ ਕੇ ਲੋਕ ਤੀਨ, ਤੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ। ਇਕਕੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹੋ ਅਫ਼ੀਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਦੇਵੇ ਝੁਕਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹੇ ਦੁ਷ਵਾਰ ਮਹੀਨ, ਮਹਬੂਬ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਉਤੇ ਰਕਖੇ ਧਕੀਨ, ਦਲੀਲ ਦਲੀਲ ਵਿਚਚੋਂ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸੋ ਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪੇ ਕਰੇ ਤਸਲੀਮ, ਤਸਥੀ ਮਾਲਾ ਪਰੇ ਦਾ ਸੁਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕਕ ਤਾਲੀਮ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਲਫ ਯੇ ਸਿਫਤ ਕਰ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਅਗਸ਼ ਪਢੇ ਹਰਫ, ਹੱਥਕਾਂ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲਾਂ ਕਰੇ ਬੇਤਰਫ, ਨਾਤਾ ਕੂੜਾ ਦਾ ਛੁਭਾਈਆ। ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਮਿਟੇ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਦੇਵੇ ਬੁਝਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਸੁਕਾ ਕੇ ਉਤੇ ਅਰਥ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦਾ ਬਹਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਫਰਸ਼, ਫਰੇਬਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਮਾਈਆ। ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਮਰਦਾਨੇ ਮਰਦ, ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਸ਼ਰਅ ਛੁਰੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕਰਦ, ਕਦੀਮ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਾਂਡੇ ਦਰਦ, ਦੀਨਾਂ ਦੁਃਖ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਸਨਤ ਸੁਹੇਲਾ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਮਾਨਵ ਜਾਤੀ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਸਾਧ ਸਨਤ ਅੰਡਾ ਜੇਰਜ ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਰਖਾਣੀ ਸਭ ਦੀ ਰਕਖੇ ਫਰਦ, ਬਚਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਕਦੇ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਰਜ, ਹਰਜਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਨਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਆਪਣੀ ਤਾਲ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਚਰਜ ਵਿਚਚ ਅਚਰਜ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਤਡਪ, ਤਪਸ਼ ਭਟਕ ਵਾਲੀ ਬੁਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਵੇਰਖੇ ਧੁਰ ਦਾ ਗ੍ਰਹ, ਗਰਾਮੀ ਇਨਾਮੀ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਰਹੇ, ਦੂਜਾ ਰਹਬਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸ੍ਰ਷ਟੀ ਦ੍ਰ਷ਟੀ ਹੋਏ ਕੋਈ ਨਾ ਲੈ, ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਹੁਕਮ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰ ਫਰਮਾਣ ਤਰਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕਕੋ ਕਹੇ, ਥਿਰ ਘਰ ਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਘਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਵਰਖਾਏ ਧੁਰ ਦਾ ਘਰ, ਘਰਾਨਾ ਇਕਕ ਦਰਸਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਵੇਰਖੇ ਮਹਬੂਬ, ਅੰਦ ਵਿਚਚ ਡੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਤੋਂ ਉਪਰ ਅੱਖਾਂ, ਕੁਰਸ਼ ਕੁਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਦੂਦ, ਹਿੱਸਾ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਹਰ ਥਾਂ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੌਜੂਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਕਖੇ ਮਹਿਫੂਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ ਕਲਬੂਤ, ਹੁਕਮ ਇਕਕੋ ਦਾਏ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਸਚਖਣਡ ਮਿਲੇ ਸਬੂਤ, ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਦਰ ਸਹਜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹੇ ਸਚ ਅਟਾਰੀ, ਅਛੂਲ ਪਦਵੀ ਇਕਕੋ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਗੇ ਨਿਰੱਕਾਰੀ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤਰਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕਕੋ ਸੋਹੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਵਡ ਬਲਕਾਰੀ, ਸੁਲਤਾਨ ਮੂਪ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰੀ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਰਿਖਿਲਾਈਆ। ਜੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾਏ ਅਧਾਰੀ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂੜਾ ਬੁੜਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਸਜ਼ਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ, ਮਸਤ ਦੀਵਾਨੇ ਦਾਏ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜਾਏ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਜਾਏ ਚਾਢੀ, ਅਗਮਮ ਅਥਾਹ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਧਾਰੀ, ਨਿਰੱਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਸਦ ਰਹੇ ਉਜਲ, ਅੰਦ ਅੰਦੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਗੁੰਝਲ, ਸੁਰਖਮਨ ਟੇਡੀ ਬੰਕ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਬੁਜ਼ਣ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਹੋਏ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣਨ ਆਥਣ ਉਗਣ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਛਮ ਦਕਖਣ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਬਿਨ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਝੂਜਣ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਹਕ ਮਹਬੂਬ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕਕ ਖੁਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਚੜ੍ਹੇ ਅਗਮੀ ਪੌਡੀ, ਡਣਡੇ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਗਲੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭੀਡੀ ਸੌਡੀ, ਢੂੰਘੀ ਭਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੌਡੀ, ਸੁਗਂਧੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਬਣ ਜਾਏ ਸਾਚੀ ਜੋਡੀ, ਲੁੜਿੰਦਾ ਸਾਜਣ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਮਨ ਕਰੇ ਨਾ ਬੌਹਡੀ ਬੌਹਡੀ, ਬੁੜਿ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਹਾਈਆ। ਤਤਾਂ ਵਾਲੀ ਅਗਨ ਨਾ ਊਬਲੇ ਤੌਡੀ, ਸਾਡੇ ਤਿਨ ਹਤਥ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰੇ ਕੋਈ

ना चोरी, चुरस्ते सभ दे बन्द कराईआ। आपणा दरस दे के भोरी, भोरे विच्चों बाहर कछुईआ। झगड़ा चुका के मङ्गी गोरी, गहर गवर आपणे विच्च समाईआ। जन भगत आत्मा सचरवण्ड दवारे खुशीआं नाल जाए दौड़ी, भज्जे वाहो दाहीआ। पुरख अबिनाशी खेल मुका के मोरी तोरी, तोरा मोरा इक्को दए बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां भाग करे मथोरी, मिथ्या दिसे सर्ब लोकाईआ। (१५ जेठ श सं २ जस कौर दे गृह)

जन भगत दर्शन मंगे पुरख अकाल, अकल कलधारी मिले बेपरवाहीआ। साहिब स्वामी लभ्मे दीन दयाल, जो दीन कर के रच्छया खुशी मनाईआ। लेखे लाए जन्म जन्म दी कीती घाल, घायल हो के पट्टी नाम बंधाईआ। गोदी चुक्के आपणे लाल, बाल अंजाणे दए वडयाईआ। सदा सुहेला हो के करे प्रितपाल, प्रितपालक हो के वेख वरवाईआ। चरन दवार बरखे सच्ची धर्मसाल, , दर घर साचे वज्जदी रहे वधाईआ। बिरहों विछोड़े विच्च कदे ना करे बेहाल, बेहबल रूप ना कोई बदलाईआ। नाम शब्द दे के सच्चा धन माल, धनी धुर दे दए बणाईआ। निरमाणता विच्च रकर्वे कंगाल, अद्वीनगी इक्को इक्क दरसाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा हुक्म इक्क समझाईआ।

जन भगत सुणे इक्क संदेशा, अठु पहर ध्यान लगाईआ। मिले मेल नर नरेशा, जो नरायण हो के नरां दए वडयाईआ। झगड़ा मुकाए ब्रह्मण्ड रवण्ड देस परदेशा, पुरीआं लोआं विच्चों बाहर कछुईआ। मिन्त करनी ना पए किसे ब्रह्मा विष्ण महेश गणेशा, शंकर सीस ना कोई निवाईआ। दूजा मंगे कोई ना लेखा, राए धर्म ना दए सजाईआ। मंजल चढ़दयां लगे कोई ना ठेडा, अग्गे हो ना कोई अटकाईआ। सच दवार दा खुल्ले भेदा, पड़दा रहे ना राईआ। फोलणा पए ना चार वेदां, पुरान अठारां ना कोई खुलाईआ। सिध्धा मेहरवान नाल मिले दीदा, दीदा दानिशता इक्को नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची दस्से सिफत नाम तआरीफा, तुआरफ विच्च पड़दा दए उठाईआ।

जन भगत पड़दा देवे चुक्क, चारों कुण्ट अकरव खुलाईआ। अन्तर उहला रहे लुक, अन्ध अन्धेर ना कोई जणाईआ। मनूआं मन ना होवे चुप, उच्ची कूक ना कोई सुणाईआ। जगत तृष्णा मिटे भुक्ख, काम क्रोध ना कोई हलकाईआ। लक्ख चुरासी रहे ना दुःख, जूनी जून ना कोई भवाईआ। घर स्वामी ठाकर मिले अबिनाशी अचुत, चेतन्न सुरती दए कराईआ। अंदरे अंदर बदल के रुख, रुखसत दे के नाता जगत देवे तुङ्गाईआ। उजल करे मुख, मुफ्त आपणा रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणी धारों पए उठ, निरगुण हो के नूर करे रुशनाईआ।

जन भगत कदे ना होवे दुरवीआ, दलिदर विच्च कदे ना आईआ। आत्म परमात्म

मिल के करे सुखीआ, सुखसागर विच्च समाईआ। इकको ध्यान रक्खे रुचीआ, रचना बाहर ना कोई रखाईआ। बुद्धि बिबेक करे, आपणा आप लए अपनाईआ। मन वासना कहे कोई ना बुत्तीआ, बुतखाने वज्जे वधाईआ। भाओ रहे ना कोई दुतीआ, द्वैती लेखा दए चुकाईआ। प्रेम प्यार मुहब्बत अंदर माणे सदा खुशीआ, खुशहाल मिल के आपणा आप लए बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भाग लगाए काया कुटीआ, कुटलता अंदरों बाहर कछुईआ।

जन भगत काया कुटीआ करे रिवाल, लेखा होर ना कोई रखाईआ। जिस घर वसे दीन दयाल, सो मन्दर सोभा पाईआ। सुरती शब्दी सुणे ताल, तलवाड़ा वज्जे चाई चाईआ। माया ममता तुडे जंजाल, जागरत जोत होए रुशनाईआ। जीवन जिंदगी हल होए सवाल, फिकरा अवर ना कोई पढ़ाईआ। लेखा रहे ना शाह कंगाल, किंगरे किंगर मरदंग ना कोई वजाईआ। नजरी आए दीन दयाल, बेनजीर आपणी नजर बदलाईआ। जन भगतां सद रक्खे चरनां नाल, चरनोदक बूंद स्वांती मुख चुआईआ। लक्ख चुरासी विच्चों भाल, गफलत विच्चों लए उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा सच्चा धन माल, नाम खज्जीना इकको दए रखाईआ।

जन भगत सद रक्खे इकको घर वसेरा, जिथ्ये विसर कदे ना जाईआ। जुग चौकड़ी होए ना कदे अन्धेरा, किशना शुक्ला परख थित ना कोई वंडाईआ। झगड़ा रहे ना मेरा तेरा, तूं मैं ना कोई लङ्डाईआ। इकको वसे नगर रखेड़ा, जिथ्ये साहिब स्वामी डेरा लाईआ। तत्तां वाला रहे ना झेड़ा, दीन मज़ब रो रो देवे ना कोई दुहाईआ। पुरख अबिनाशी घट घट वासी करनहारा मेहरा, मेहरवान आपणी दया कमाईआ। जन भगतां करे हक, नबेड़ा, हकीकत विच्चों हकीकत रखोज खुजाईआ। चरन सरन सरनाई आया जेहड़ा, जगत झेड़े विच्चों बाहर कछुईआ। शौह दरयाए डुब्बण ना देवे बेड़ा, बण मलाह रखेट रखेटा बनै देवे लगाईआ। पुरख अकाल दीन दयाल सतिगुर सच्चा आदि जुगादि जुग चौकड़ी इकको बथेरा, बहुते गुरू कम्म किसे ना आईआ। इकको रंग रवे सदा सदा सद गुरू गुर चेला, गुर गोबिन्द गिआ समझाईआ। मानस जन्म होवे वक्त सुहेला, सुहञ्जणी घड़ी मिले वडयाईआ। जन भगतां परमात्म लभ्णा ना पए जंगल जूह विच्च बेला, घर बैठयां घर विच्च घर दए समझाईआ। जो वसणहारा धाम नवेला, निज घर वासी पुरख अबिनाशी पड़दा दए उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां करे बन्द रखलासी, बंधन अग्गे ना कोई रखाईआ।

जन भगत किसे दा बणे ना कदे खादम, रिवदमतगार ना कोई अखवाईआ। जगत शरअ ना कोई बांधन, बंधना विच्च ना कोई भटकाईआ। प्रकाश तक्के ना सूरज चांदन, सति जोत वेरवे चाई चाईआ। पैसयां टकयां दी लभ्मे कदे ना आमदन, आमद विच्च खुशामद विच्च बरामद विच्च राह तक्के बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, जन भगतां निरगुण

धार आपणे मिलण दा दस्स के साधन, सिध्धा आपणे रंग समाईआ। (१५ जेठ श सं २ भगत सिंघ दे गृह)

जन भगत अन्तर आत्म परमात्म नाल जाए जुङ, नाता बिधाता इकक रखाईआ। किसे आस ना रकवे देवत सुर, विष्ण ब्रह्मा शिव सीस ना कोई झुकाईआ। बाहरों सुणे ना कोई राग ताल सुर, धुन आत्मक सुण के खुशी मनाईआ। जगत वस्त दी समझे कोई ना थुड, नाम भंडारा लै के हस्से चाई चाईआ। पान्धी बण के मंजल चढ़े धुर, धाम दवारे जा के सोभा पाईआ। जिथ्ये जा के कोई ना आवे मुड, प्रभ चरन कँवल बैठे डेरा लाईआ। पुरख अबिनाशी साहिब स्वामी इकको मिले सतिगुर, सतिगुरू गुर गोर विच्चों बाहर कछुआईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत इकको दर रहे हजूरी, हाजर हो के सेव कमाईआ।

सचखण्ड दी लै मनजूरी, लेखा पिछला दए चुकाईआ। वासना रहे कोई ना कूड़ी, कूड़ कृटंब ना भरम भुलाईआ। बुद्धि रहे ना मूर्ख, मूढ़ी, चतर सुघड वज्जे वधाईआ। मंजल रहे ना नेडे दूरी, पैंडा अगला दए मुकाईआ। मानस जन्म लेखे लग्गे ज़रूरी, चुरासी विच्च ना कोई भवाईआ। इकको दर्शन करे नूरी, नूर नुराना नजरी आईआ। जन्म जन्म दी कर्म कर्म दी लेखे लग्गे मजदूरी, मुशकल अग्गे ना कोई बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे लए उठाईआ।

जन भगत कदे ना रहे उहले, पङ्कियां विच्चों पङ्कदा लए उठाईआ। सुरती शब्दी प्रीतम विच्च मौले, मौला घर में नजरी आईआ। देवे वड्डिआई उपर धरन धरत धवले, धौल हस्से चाई चाईआ। करे प्रकाश नूर अलाही अव्वले, अव्वल इकको एकँकार बेपरवाहीआ। जन भगत सुहेले मसती अंदर करे बवले, बाबल बावरा आपणा रंग लए रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां वजावण ना देवे कोई हथां वाले तबले, तपदे हिरदे शांत करके सति दए समझाईआ।

जन भगत सांतक होवे सदा सति, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ। इकको उपजे ब्रह्मत, ब्रह्म विद्या दए समझाईआ। नाड़ी नाड़ी ना उबले रत, बहत्तर भवर ना कोई भवाईआ। अगनी कूड़ पोह ना सके अग्ग, अमृत मेघ दए बरसाईआ। हँस बुद्धि बणाए कग, कागों हँस उडाईआ। दरस वरवा उपर शाह रग, शमां बुझी दए जगाईआ। जगत वासना दूर कराए हद, हदूद आपणी दए वरखाईआ। जिथ्ये इकको नाद रिहा वज, आदि जुगादि करे शनवाईआ। दीपक जोती रिहा जग, अन्ध अन्धेरा रिहा मिटाईआ। भगत भगवान कदे ना होवण अड्ड, सुहजणी सेज सोभा पाईआ। पिछला लेखा पिच्छे जाए छड़, अग्गे अगला मालक मिले बेपरवाहीआ। जिस दी आदि जुगादि जुग चौकड़ी भगतां नाल मिल

के बणदी यद, पुशत पनाह सद आपणा हत्थ रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सन्त सुहेले साचे गृह लवे सद, सद्वा होका आपणा नाम सुणाईआ।

जन भगत राह तक्के गहर गम्भीर, गवर इक्को नजरी आईआ। जिस दा तत्तां वाला नहीं शरीर, पंज तत्त काया देवणहार वडयाईआ। जिस दे हुक्मे अंदर गुर अवतार पैगम्बर पीर, परा पसन्ती मद्दम बैखरी चारे बाणी चारे खाणी विच्छों गाईआ। शरअ शरीअत तन माटी खाकी पा जंजीर, जेर जबर गए समझाईआ। मंजल दस्स के चोटी अखीर, वाहवा कह के ढोले रहे सुणाईआ। जिस दी नजर ना आए किसे तस्वीर, मुसव्वर रूप ना किसे दरसाईआ। जिस नूं सजदा कीता कबीर, कबरां विच्छों बाहर डेरा गिआ लगाईआ। हजरतां किहा आमीन, तेरी बेपरवाहीआ। भगतां देवे यकीन, भरवासा इक्को इक्क रखाईआ। हुक्मे अंदर दे तलकीन, तुलबे सारे दए पढाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे साचे मार्ग दए लगाईआ।

जन भगत लभ्मे इक्क मलाह, खेवट रवेटा अवर ना कोई रखाईआ। जो सिधा सचखण्ड दा दस्से राह, दूजी बिधी ना कोई समझाईआ। मंजल मंजल साची मजल दए पहुंचा, पन्ध अग्गे रहे ना राईआ। निरअकर्खर वकरवर सिख्या दए सखा, विद्या दा लेखा दए चुकाईआ। प्रेम प्यार दी भिच्छ्या देवे पा, पारब्रह्म ब्रह्म पड़दा दए उठाईआ। पार करा के थल अस्गाह, टिल्ले पर्बत चोटी चरनां हेठ दबाईआ। धुर दा दस्स के इक्को नां, नाँ निरँकार अंदर दए वसाईआ। सदा सुहेला हो के देवे ठंडी छाँ, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ। बाल अंजाणयां बणे पिता मां, गोदी आपणी लए उठाईआ। जन भगतां वर्खा के धुर दा थां, डेरा पिछला दए चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जिन्हां नाल मिल के शब्दी धार हां विच्च कर लई हां, हार जित दा लेखा दए चुकाईआ। (१५ जेठ श सं २ सेवा सिंघ दे गृह)

जन भगत प्रभ मिलण दा रकर्वे शौंक, शमा अन्तर आपणी आप जगाईआ। साची मंजल जाए पहुंच, जिथ्ये जगत विकार ना कोई अटकाईआ। मन बुद्धि दी रहे कोई ना सोच, वासना कूँड ना कोई भरमाईआ। झगड़ा रहे ना कोई जीव लोक, जागरत जोत होवे रुशनाईआ। नाम निधाना सुणे इक्क सलोक, जिस दे सोहले सिफत सलाहीआ। सच दवारे लगगी वेरवे मौज, महबूब मजलस भगतां नाल बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन आपणे धर वसाईआ।

जन भगत वेरवे आपणा पिछला घराना, जिस विच्छों होई जुदाईआ। जिस दा

मालक इकको इकक श्री भगवाना, पतिपरमेश्वर नजरी आईआ। ओथे दिसे ना कोई बेगाना, वैरी वैर ना कोई कमाईआ। कूड़ा दिसे ना कोई निशाना, जूठ झूठ नजर कोई ना आईआ। इकको तखत बैठा शाह सुलताना, तखत निवासी सोभा पाईआ। जो गुर अवतार पैगम्बरां देवे नाम दाना, भगतां भगती विच्च लगाईआ। जुग चौकडी खेल खेलदा रहे विच्च जहाना, निरगुण सरगुण वेस वटाईआ। निरअकरवर धार अकरवरां वाला बणौंदा रहे गाणा, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा हुक्म इकक वरताईआ।

जन भगत घर मन्दर आपणे वेरवे मीत, मित्र प्यारा हरि जू नजरी आईआ। जिस दा झगडा नहीं हस्त कीट, ऊँच नीच वंड ना कोई वंडाईआ। साचा नाम सभ नूं दस्से हदीस, हाजर हो के हजरतां करे पढाईआ। मनूआं शैतान ना रहे अबलीस, लाहनत जामा गल ना कोई पवाईआ। जन भगतां रकवे सदा उडीक, सूफी सन्तां राह तकाईआ। साचे नाम दी करे तबलीक, तरतीब वार सदा समझाईआ। गुरमुखां बदल देवे नसीब, नसल धुर दी दए समझाईआ। घर वरवाए इकक अजीब, निरगुण जोत कर रुशनाईआ। जिस दी गुर अवतार पैगम्बर कर के गए तार्झद, सो सचरवण्ड दवारा दए जणाईआ। जिथ्ये भगतां प्रभ मिलण दी सदा रहे उम्मीद, विछोड़े विच्च विछड़ कदे ना जाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां साचे दर दए टिकाईआ।

जन भगत आपणा गृह मन्दर वेरवे कोठा, कुटीआ सोहणी नजरी आईआ। जिस नूं समझे कोई ना लंबा चौडा छोटा, नाप विच्च ना कोई रखाईआ। जिथ्ये इकको प्रकाश देवे निरगुण जोता, आदि जुगादि सदा रुशनाईआ। कोटां विच्चों जन भगत सुहेले विरले मिलदा मौका, जो मन्दर चढ़ के अंदर वड़ के खुशी मनाईआ। हक्क हकीकत दा देवे होका, उच्ची कूक कूक सुणाईआ। पैँडा मुके चौदां लोका, चौदां तबकां लहणा रहे ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे आप उठाईआ।

जन भगत आपणा गृह मन्दर वेरवे धुर दा मठ, पड़दिआं विच्चों पड़दा फाश कराईआ। जिथ्ये नूर नुराना जोत रोशन होवे लट लट, अन्ध अन्धेर नजर कोई ना आईआ। इकको सोभावन्त सोभा पाए पुरख समरथ, जिस दी महिंमा सदा अकथ्थ, कथनी कथ ना सके राईआ। जिस दे चरन कँवल पैगम्बर अवतार गुरु शुरु तों जाण ढटु, अन्त नूं ओसे विच्च समाईआ। जो कलिजुग अन्त श्री भगवन्त शब्दी धार अंदर कर इकठ, एकँकार वेरव वरवाईआ। जन भगतां कारन खोलू के हट्ट, भगत दवार दिती वडयाईआ। चार वरन अठारां बरन सभ दा सांझा रकव के हक्क, हकीकत धुर दी दिती जणाईआ। दीन मज़ब दी रहे ना कोई वट्ट, शरअ करे ना कोई लड़ाईआ। ऊँच नीच दा दिसे कोई ना हट्ट, सभ दा मालक इकको नजरी आईआ। जो सरन सरनाई जाए ढटु, चरन कँवल ध्यान लगाईआ। उह लोआं पुरीआं ब्रह्मण्ड रवण्ड आकाश प्रकाश विच्च जावे टप्प, अग्गे हो ना कोई अटकाईआ। सचरवण्ड दवारे साचे घर जावे वस, जिथ्ये मेला होवे शहनशाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां

ਸਚਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਦੇ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਹਕ, ਹਿਕਮਤ ਨਾਲ ਕੂੜੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। (੧੬ ਜੇਠ
ਸ਼ ਸਂ ੨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਏ ਜਿਸਮ, ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਧੂਣੀ ਤਾਏ
ਨਾ ਜਗਤ ਕੂੜੀ ਵੇਰਵੇ ਭਸਮ, ਸਵਾਹ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਈਆ। ਸਚ ਸੁਗਂਧ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਖਾਏ
ਕਸਮ, ਕਿਸਮਤ ਆਪਣੀ ਲਾਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਦ ਦਰਸਨ ਲੋਡੇ ਨੂਰੇ ਚਸਮ, ਅਕਰਖ ਪਰਤਰਖ ਨਜ਼ਰ
ਆਏ ਗੁਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਨੂਰ ਵਿਚਵੋਂ ਲੋਡੇ ਨੂਰ, ਜਹੂਰ ਵਿਚਵੋਂ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੰਜਲ
ਵਿਚਵੋਂ ਮੰਜਲ ਨੇਡੇ ਕਰੇ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦਾ ਦਰਾ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚਵੋਂ ਹਾਜ਼ਰ ਤਕਕੇ ਹਜੂਰ,
ਹਜ਼ਰਤ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਸ਼ੁਕਰੀਏ ਵਿਚਚ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੇ ਮਸ਼ਕੂਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿਚਵੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਪਣੀ
ਹਲ ਕਰਾਈਆ। ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਚ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਰਹੇ ਮਜਬੂਰ, ਮਜਬੂਰੀ ਮਰਖਮੂਰੀ ਵਿਚਚ ਬਦਲਾਈਆ।
ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਅਮੂਰ ਰਸ ਦਾ ਚਕਰ ਇਕ ਸਰ੍ਹਰ, ਜੋ ਸਵਰਨ ਪਾਰਸ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਅੰਗੇ ਲੇਖਾ
ਦੇ ਬਤਾਈਆ। ਰਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਚ ਸਦਾ ਹੋਵੇ ਮਸ਼ਕੂਰ, ਸਾਹਿਬ ਮੁਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਇਕ ਮਨਾਈਆ।
ਗੁਰਬਤ ਤਨ ਨਾ ਰਹੇ ਗੁਰ੍ਹਰ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਮੇਟ ਕਸੂਰ, ਕੁਸ਼ਲ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਔਰਖਾ, ਦੁਖਵਡੇ ਵਿਚਚ ਨਾ ਦੁਖ ਸਮਾਈਆ। ਆਪਣਾ
ਪਨਥ ਮੁਕਾਵੇ ਸੌਰਖਾ, ਸੁਰਖਮਣ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਧੋਰਖਾ,
ਧ੍ਰਿਆਂਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਪਢਨਾ ਪਏ ਨਾ ਕੋਈ ਪੋਥਾ, ਪੁਰਤਕ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ।
ਪਨਥ ਮੁਕਾਵੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਗਾਵੇ ਇਕ ਸਲੋਕਾ, ਸੋਹੱ ਰਾਗ ਅਲਾਹੀਆ।
ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰਕਰਖ ਕੇ ਸ਼ੌਂਕਾ, ਸ਼ਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਜਾਏ ਅਗਮੀ ਧੌਂਸਾ, ਭਯ ਵਿਚਚ ਵਿਕਾਰ
ਦੇ ਕਢਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਣੇ ਇਕਕੋ ਧੌਂਸਾ ਤੱਕਾ, ਨਾਅਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਜਾਣਯਾ ਰਾਜੇ ਜਨਕਾ,
ਜਨ ਅੰਦਰਾਂ ਦਿਤਾ ਕਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਫੇਰਧਾ ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ, ਅਸ਼ਟ ਬਕਕਰ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ।
ਭਾਗ ਹੋਧਾ ਸਾਚੇ ਤਨ ਕਾ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਰਖਾਕੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਧਾ ਅਗਮੀ ਚਨ ਕਾ,
ਨੂਰ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਭੰਡਾਰਾ ਮਿਲਧਾ ਧੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਧਨ ਕਾ, ਧਰ ਰਖਜਾਨਾ ਦਿਤਾ ਟਿਕਾਈਆ।
ਰਾਗ ਸੁਣਨਾ ਚੁਕਕਧਾ ਕਨਨ ਕਾ, ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਨਾ ਹਉੱ
ਹਮ ਕਾ, ਹੁੱ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਝੂਠਾ ਨਾਤਾ ਦਿਸਧਾ ਚਮਡੀ ਚਮਮ ਕਾ, ਚਮਮ ਦੂ਷ਟੀ
ਲਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਲਾ ਕੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਦਮ ਦਾ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਇਕਕੋ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲਿਆ
ਬਣਾਈਆ। ਜੋ ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਕਦੇ ਜਮਦਾ, ਜੂਨੀ ਵਿਚਚ ਲਕਰ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਭਵਾਈਆ। ਜਨ

भगतां कदे ना डन्दा, लकरव चुरासी सज्जा दए भुगताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि जुगादि जुग चौकड़ी जन भगतां वक्त सुहञ्जना करे धन्न धन्न धन्न का, धर्म दवारा एकँकारा साचा गृह सचखण्ड इक्को इक्क वर्खाईआ। (१६ जेठ श सं २ बेला सिंघ दे गृह)

जन भगत तेरा वड घराना, घर बाहर इक्को इक्क दसाईआ। उच्च अगम्म अथाह टिकाणा, टकयां वाला कोई पहुंच ना सके राईआ। जिथे तूं मेरा मैं तेरा होवे गाणा, गावण वाला नजर कोई ना आईआ। दीपक जोत जगे महाना, बिन नूर नूर रुशनाईआ। सोभावन्त होवे साचा काहना, राधा आपणा रखेल रिलाईआ। तखत निवासी होए श्री भगवाना, शाहो शाबाशी शहनशाहीआ। जो भगतां देवण आए फरमाणा, धुर दा हुक्म इक्क समझाईआ। इष्ट देव इक्क मनाना, दूजी टेक ना कोई बंधाईआ। दरस करो रूप नाना, नर नरायण होए सहाईआ। लेरवा चुक्के आवण जाणा, जानशीं आपणे लए बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, जन भगतां उपर होए आप मेहरवाना, मेहर धुर दी नाल तराईआ। (२३ चेत श सं २ बंता सिंघ दे गृह)

जन भगतां प्रभ सदा विचोला, जुग विछड़े मेल मिलाइंदा। नाम दरस्स के धुर दा साचा ढोला, ढोल माही हो के दया कमाइंदा। माण वड्डिआई दे के उपर धरनी धरत धौला, धर्म धुर दा इक्क समाइंदा। लेरवे लाए मूर्ख मुगध कमला, कमलापाती आपणे रंग रंगाइंदा। बिरथा जाण ना देवे मानस जन्मा, कुड़यां कर्मां विच्चों बाहर कढाइंदा। संसा रोग चुकाए भरमा, माया ममता मोह मिटाइंदा। झागड़ा मुका के वरनां बरनां, ब्रह्म मत इक्क समझाइंदा। इक्को पुरख अकाल दी साची सरना, जो सरन आया सरासर पार लंघाइंदा। झागड़ा रहे ना फेर मरना, मरन तों पैहलों जन्म आपणे घर दवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, धुर दा ढोला सभ ने पढ़ना, पाटे चीथड़ रंग अगम्मी आप रंगाइंदा। (२३ चेत श सं २ ज्ञान चन्द दे गृह)

हरिजन वेरवे जागदे, लग्गा मात भाग। गुर अवतार आरवदे, उच्ची कूक आवाज। एह गुरमुख सच्चे साध जे, जिन्हां मिल्या गरीब निवाज। एह सदा सदा सद सति विच्च

ਵਿਸ਼ਾਦ ਜੇ, ਜੋ ਬਿਨ ਜਿਹਾ ਰਹੇ ਆਰਾਧ। ਏਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਾਰੇ ਕਾਜ ਜੇ, ਜੋ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਗਏ ਲਾਗ। ਸਚ ਪੁਛੋ ਬਿਨ ਕਰਨੀਤੁੱ ਬਿਨ ਕਮਾਈਤੁੱ ਬਿਨ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨ ਕਿਰਤ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਵਿਚਾਰ ਪਕੜੀ ਵਾਗ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਆਪ ਫਿਰਾਈਆ। ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਨਾਲ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਤਾ ਦਾਗ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਪੌੜੇ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਦਵਾਰੇ ਖਵਡ ਕੇ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਸੁਤਤਾਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ। ਆਓ ਮਿਲੋ ਵੇਰਵੋ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਰਹੇ ਜਸ ਗਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹਮਦ ਕਲਮਾ ਪਢਦੇ ਨਮਾਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਧਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਬੇਡਾ ਇਕਕ ਜਹਾਜ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਰਿਹਾ ਚਢਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਦੇ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਮਾਘ, ... (੧੬-੭੬੦)

